



BOZIKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

AĞUSTOS - 2006
30. SAYI

TOPLUMSAL DİRENİŞ BAYRAMIMIZ KUTLU OLSUN!



BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
AGUSTOS 2006
Yıl: 3 Sayı: 30

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN

oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet KÜÇÜKEL
Atilla İDİL
Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova
Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: Toplumsal Direniş
Bayramı - TMT

3 BİZ NE İSTEDİĞİMİZİ BİLİYORUZ

H.Nihal ATSIZ



6 NURCULUK ve TÜRK DÜŞMANLIĞI

Ozan RUHSATİOĞLU

9 TÜRK ORDUSU ve TERÖRLE MÜCADELE

Oğuz KARAHAN

10 ÇILGIN TÜRKLERDEN SOPALIK TÜRKLERE

Altay GÖKBÖRÜ

12 TÜRKÇÜLÜK ve ANADOLUCULUK

Nejdet SANÇAR

14 TÜRK'E SUNULAN ZEHİR

Tuğrul ALTAYLI

16 TMT'Yİ ÇETE ZANNEDENLER

Hüseyin MÜMTAZ

18 VAHŞİ BATI

Tolunay KUTOĞLU

21 ÜLKÜ

A.Enis TURAN

BİZ NE İSTEDİĞİMİZİ BİLİYORUZ

■ H. NİHAL ATSIZ

Ne istediğini bilmeyen yani programsız, plânsız olan insan gibi ne istediğini bilmeyen milletin de güçlükler, başarısızlıklar ve bozgunlarla karşılaşacağı muhakkaktır. Hele günümüzde milletlerin dörder veya beşer yıllık plânlarla kalkınma ve güçlenme savaşı yaptıkları bir sırada ne istediğini bilmenin, şuurunu kaybetmekle eşit bir felâket olduğu meydandadır.

Tabîî, plân ve program derken, kalkınma derken, bunun yalnız maddî yönünü kastetmiyoruz. Ülküsüz maddecilik insanları hayvanlığa götüreceği için, kalkınmanın manevî tarafını da birlikte ele alıyoruz.

Milletimiz tarih boyunca plânlı, istekli ve ülkülü yaşamış, ülkü olarak büyük devlet, yasa düzeni ve cihan hâkimiyeti fikirlerini benimsemiştir. Yalnız Orta Asya'da yaşadığımız çağlarda Mançurya ile Hazar Denizi arasındaki bölgeyi tek yasa altında birleştirip düzen kurmak Türk'lerin değişmez amaçlarıydı. Bu sınırlarda ileri gitme ve geri kalma olsa da cihana hâkim olmak düşüncesinde hiçbir değişiklik olmazdı.

Selçuklular'la birlikte Önasya'nın alınmasından sonra ise hedefler değişmiş, eski cihan hâkimiyeti ve büyük devlet düşüncesi Kızılelma adını almıştı. Osmanlı fütûhatının nasıl büyük bir devlet plânına dayandığı gittikçe daha çok gün ışığına çıkmaktadır.

Bundan ne kazandık diye sorulabilir. Tarihin diri ve yiğit milleti olduk. Azlık olmamıza rağmen çokluklara hükmederek büyük devlet kurduk. Büyük devletin tabîî sonucu olarak büyük kültür ve medeniyetler yarattık. Yüzyıllarca, dünyanın geniş bir bölgesinde düzen kurup yasanın hâkimiyetini sağladık. Savunmaya geçtiğimiz bu geniş toprakları bir hattan bir hatta koruyarak yok olup tarihten silinmeyi önlemiş olduk. Dahası ne?

Ne kazandık diye sorunca her nesneye bir kulp takmak mümkündür. O zaman da sorulabilir: Eski Yunan medeniyeti oldu da ne oldu? Bugünkü teknik ilerlemeye Yunan felsefesinin ve sanatının ne etkisi olmuştur?

İnsanlar nasıl olsa bu seviyeye ulaşacaklardı. Fakat bu düşünce temelinden sakattır. Bir milletin bin yılda on yıl yüksek yaşaması bir kazanç ve övünçtür.

Günümüzde ise Türk milleti plânsızlığın, ülküsüzlüğün dağınıklığı içindedir. Uygulanmakta olan beş yıllık plânlar işin yalnız maddî tarafına aittir. Kalkınma düşüncesi millî bir ülküyle mânâlandırılmadıkça kısır kalmaya mahkûmdur.

Beşer yıllık üç plânın da yüzde yüz başarı ile sonuçlandırıldığını kabul etsek bile; bu kalkınmış, İsveç seviyesine çıkmış memleketin, eğer bir millî ülküsü yoksa, geleceğine güvenle bakılabilir mi?

Zengin kültürlü ve sağlam yapılı olduğu halde, hayatta isteği kalmamış olduğu için intihar eden insanlar gibi, gayesiz milletlerde ölüme mahkûm değil midir?

Türk milletinin ülküden yoksun olduğu sık sık söylenmekte ve bunun açlığı, millî başarısızlığa uğradığımız zamanlarda daha çok duyulmaktadır. Kıbrıs konusunda, Birleşmiş Milletlerdeki son başarısızlık sırasında Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'in gazetelere geçen bir sözü çok ilgi çekicidir.

O zaman Gürsel: "Yunanlılar Kıbrıs'ı, Bulgarlar Trakya'yı, Ruslar Kars'ı istiyorlar. Biz ne istediğimizi bilmiyoruz" demişti.

Buradaki "biz" zamiri şüphesiz Türkiye'nin resmî çevreleri, resmî sorumluları anlamında kullanılmıştır ve bu sorumlular cidden ne istediklerini bilmemektedir. Çünkü millî program yoktur. Siyaset bilgisi onlara göre "idare-i maslahat" tır. En büyük zekâ, köylü kurnazlığı ile karşısındakini kısa bir süre için aldatabilmektir. Bir tehlikeyi iki yıl üç yıl geriye atmak bir zaferdir. Oysa ki Türkiye'de ne istediğini bilen bir zümre vardır. Bu zümre Türkçülerdir ve bütün Türklerin tek devlet halinde birleşmesini istedikleri için, yerine ve zamanına göre maceracılık, emperyalistlik, faşistlik ve kafatasçılıkla suçlanmaktadır.

Küçük ve zayıf Yunanistan kurulduğu günden beri Megalo İdea yani Bizans İmparatorluğunun diriltilmesi düşüncesinin ardında koşarken, dağınık ve geri Arap İran Körfezinden Atlas Denizine kadar Arap Birliği isteğinin arkasında iken, Afrika'nın yeni çelimsiz devletleri kendilerine göre birer dış hedef gözetirken, geçmişin nice büyüklerinin mirasçısı olan Türk milleti millî bir ülkü gütmekten alıkonuyor ve bunu dış düşmanlar değil, Türk aydını olarak bilinen bir grup yapıyor.

Bu uyuşuk grup siyasî bir paratoner olan “yurtta barış, cihanda barış” formülünü bir hayat prensibi diye benimsemek istiyor.

Peki ama senin dışarıda gözün yok diye başkalarının sende gözü olmayacak mı sanıyorsun budala? İşte örnekleri ortada: Sen uyuşuk uyuşuk oturduğün için, millette dış hedef göstermediğin için başkaları seni dış hedef gösteriyor ve Kıbrıs'tan sonra sıranın İmroz'a, İstanbul'a ve Ege'ye geleceğini açıkça söylemekten çekinmiyor.

Türkçüler, millî ülkünün temsilcisi olan kimselerdir. Bu türlü temsilcilikler demokratik seçimle değil, düşüncüyü ileri sürmekle, onu savunmakla, uğrunda fedakârlığa, hatta belâya katlanmakla elde edilir. Bu temsilcilerin vergi kaçıran tüccarla, yalan söyleyen politikacı ile, satılık kalem sahipleriyle bir tutulmaya tahammülleri yoktur.

Türkçülere: “ Milliyetçilik sizin tekelinizde mi ” diye sık sık sorulmuştur. Elbette öyledir. Herkes milliyetçi olsaydı, Türkiye bugünkü güç şartlar içinde bocalamazdı. Parti kavgaları, sınıf düşmanlıkları, kazanç ve kâr davaları tabiidir ki milliyetçilik olamaz. Bunlar bir milleti ancak batmaya götürür. Hele kelime kavramlarının alabildiğine kötüye kullanıldığı çağımızda, Türkçülük düşmanlarının “biz Türkçüler” diye yazı yazdığı, Moskova uşaklarının milliyetçilikten dem vurduğu günümüzde Türkçülük elbette küçük bir zümrenin tekelinde olacak ve Türkçülük olunca da en normal sonuç olarak ister istemez ırkçılığa gidecektir. Bu ırkçılık bir takım şarlatan maskaraların ileri sürdüğü gibi kafa ölçmek, kan tahlil etmek, yedi ata saymakla ilgili değildir. İrkçılık kan ve ırka dayanmakla beraber Türklük şuurunda olmak, yabancı bir ırkın şuuruna sahip çıkmamak davasıdır.

Türkçülerin iç davası olan ırkçılık, Türkiye'nin kaderine Türklerin hâkim olması, kilit noktalarında Türklerin bulunması ilkesidir. Birinci Cihan Savaşında Osmanlı ordusundaki Arap ırkından subayların nasıl ihanet ettiğini okumak, o savaşlarda bulunanlardan dinlemek akli başında olanlar için ebediyen unutulmayacak bir derstir. Balkan Savaşında Arnavutların, Cihan Savaşında Arapların topyekûn ihanetini gördükten sonra ve Arapların Türkiye'den bir Hatay isteği varken Türkiye'nin yerli Fellâhlarını Harp Okuluna alarak subay yetiştirmek, Mülkiyeden çıkararak vali yapmak, parti listelerinden mebus seçerek Bakanlığa getirmek doğru mudur, değil midir?

Bugün Türkiye'de bir Kürtlük ve Kürtçülük akımı varken ve bunlar sıkı yönetim mahkemelerine kadar götürülmüşken bunları mebus ve senatör yapmak, bunları memleketin kilit noktalarına getirmek doğru mudur?

Türkçüler, Osmanlı İmparatorluğunun çöküşünde Türk olmayanların ihanetlerinin en büyük rol oynadığını bilmekten doğan bir şuurla devlet makinesinin başında bunlardan kimse bulunmamasını ister. Bir insanın sadık mı, hain mi olduğunu kestirmeye tabîi imkan yoktur. Fakat o insan Türk topraklarında iddiası olan bir cemaate mensupsa ihanet etmesi daima ihtimal içindedir. Bu sebeple onu kilit noktasına getirmek, gaflet, hamakat ve ihanetten başka bir şey değildir.

Türkçülerin dış prensibi bütün Türklerin birleşmesidir. Dışarıdaki Türklerin kaderiyle ilgilimizi kesmenin bize hiçbir güvenlik sağlamadığı son otuz yılın tecrübesiyle belli oldu. İrkdaşlarının yok edilmesine göz yuman bir millet zaten yok olmaya mahkumdur ve buna layıktır. Milletleri millet yapan, uğrunda ölecekleri yüksek ilkelere bağlanmış olmalarıdır. Bugünkü kuşaklar neye, hangi ülkeye, nasıl bir düşünceye bağlanmıştır?

Sağdan sola her topluluk tarafından sözde benimsenen Atatürkçülük genç kuşakları heyecanlandıracak bir ülkü müdür? Atatürkçülük denen nesne bir ilâç, bir panzehirdir. Hastalanmış veya zehirlenmiş bir ülkü değildir. Ülkü bir milleti iliklerine kadar heyecanla sarsan düşünce demektir. Uğrunda kanların ve canların harcandığı bir inançtır.

İrkçılık ve Turancılıktan katışma olan Türkçülük bu milleti heyecanla birleştirip yeniden büyük devlet durumuna getirecek ilke olduğu için yürütücü kuvvettir. Başka her düşünce, bugün piyasada olan her ilke, her inanç, her doktrin bölücü, dağıtıcı, üstelik de yabancı köklüdür.

Birleştirici, yürütücü, kalkındırıcı olan yalnız Türkçülüktür. Dışarıdan gelmemiş olan, millî ürün olan Türkçülük...

Bundan dolayıdır ki biz ne istediğimizi biliyoruz. Mütareke yıllarında kurtuluş olarak Bolşevikliği yahut Amerikan mandasını gören soysuzlaşmış aydınlar gibi, bugün de yine Moskova veya Amerika'ya yüz döndürmüş olan soysuz aydınlarla Türkiye'nin kurtuluş davası yürütülemez. Didişmelerini yalan ve iftira kampanyasıyla yapan siyasî partilerden hiçbir hayır yoktur. Oy toplamak için Kürt şeyhlerine yahut İmroz Rumlarına tâviz vermenin bir vatan ihaneti olduğunu anlamaktan âciz aşağılıkların millet kaderinde söz sahibi olması korkunç bir felâkettir.

Atatürk'ün **"Türk milleti, başına geçireceği insanların kanındaki cevher-i asliye dikkat etmelidir"** sözü açık anlamı ile **"Türk ırkından olmayanları başına geçirme"** demektir. Bu söz mücerret bir övünme veya şatafat değil, acı denemelerden doğuş bir gerçek, yabancı soyluların getirdiği felâketlerden alınmış bir derstir. Bunu Atatürkçü geçinip de Türkçülük düşmanlığı yapanları uyarmak için hatırlatıyorum. Yoksa Atatürk bunu söylememiş olsaydı biz yine ırkçı olacaktık. Aklımız büyük olanlardan ders almayı emrettiği; tarih kendi derslerinden faydalanmayanları bağışlamadığı için ve en sonra yüzyılların gerisinden gelip bize şeref veren millî şuur ve gururumuz böyle gerektirdiği için ırkçı olacaktık.

Şeref meselesine önem vermemiş toplumların sonu kölelik ve hayvanlıktır. Çünkü şeref yalnız insanlarda olan bir duygudur.

İrkçi değil misin? İrkçılığa düşman mısın? Öyleyse sen günün birinde Atenagoras'ı Türkiye Cumhurbaşkanı görmekte sakınca bulmazsın. Belki de Batı Hristiyan dünyasının sevgisini ve yardımını kazanırsın diye düşünürsün.

Sen bir Yahudi sarrafın maliye bakanı olmasına ses çıkarmazsın. Kendi kesesini doldurmasına ve İsrail'e transferler yapmasına rağmen bütçeyi kabartacağı için sevinç bile duyarsın. Hattâ kürt devleti kurmak için bunca Türk'ün kanına giren Şeyh Said'in torunlarından birinin başbakan veya devlet bakanı olmasına da ses çıkarmazsın.

Sen yalnız Türkçülüğe karşı çıkar, Türk ırkçılığını yerer, Turancılığa düşmanlık edersin. Çünkü sen ya Türk ırkına yüzyıllarca kölelik etmiş bir milletin mensubu yahut da beyni işlemeyen, yobazlaşmış, okuduğunu sindirememiş bir budalasın.

ÖTÜKEN; sayı: 26; 15 Şubat 1966

YOLLARIN SONU

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize. Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönümde acısı yanıkların... Ordularla yenilmez bir gayız var kanımda. Dün benimle birlikte gelen tanıdıkların Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

Yufka yüreklilerle çetin yollar aşılmaz; Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağı'na. Halbuki yoldaşını bırakıp dönenlerin Değişilir topu da bir sokak kaltağına.

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır... Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların. Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgarı! Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay! Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları, Düştüğü yer uzakta dilek adlı bir saray.

O sarayda bulunca Tanrılaşan erleri Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek. Hepsi sussa da "Kür Şad" uzatarak elini: "Hoş geldin oğlum ATsiz, kutlu olsun" diyecek.

NURCULUK ve TÜRK DÜŞMANLIĞI

■ OZAN RUHSATIOĞLU

ozan@turan.tc

Bozkurt'da yayınlanan "Nurculuk ile Türk Milliyetçiliği Bağdaşır mı?" adlı yazımız Nurculuk akımını kendi kaynaklarından yaptığımız alıntılar ile irdelediğimizden oldukça ses getirdi ve bu kesimi oldukça rahatsız etti.

Öyle ki; imana davet, küfür ve tehdit içerikli yüzlerce eposta, kısa mesaj ve az sayıda da olsa telefon aldık.

Epostaların çoğu Saidi Nursi'nin büyük bir vatansever olduğu, Türk dostu olduğu onun izinden giden talebesi olan Fetullah Gülen'in de büyük bir Türk Milliyetçisi olduğu bizim hiç risaleleri okumadan işkembe-i kübradan sallayarak bu muhterem şahıslara saldırdığımız yönündeydi.

Bakınız bir önceki yazımızda sunduğumuz delillere ek olarak Saidi Kürdi **Emirdağ Lahikası I, 215. Mektup'ta** Atatürk bahsinde ne diyor.

"Bana hücum eden garazkârların en esaslı sebebi; Mustafa Kemal'in dostluğu ve tarafgirliği vesilesiyle beni eziyorlar. Ben de o garazkârlara derim ki: Ölmüş gitmiş ve dünyadan ve hükûmetten alâkası kesilmiş bir adam hakkında otuz sene evvel bir hadîs-i şerifin ihbarıyla, Kur'ana zararlı öyle bir adam çıkacak dediğimi ve sonra Mustafa Kemal o adam olduğunu zaman gösterdi.....Evet çok emarelerle bildik ki; bana hücum edenleri tahrik eden, Mustafa Kemal'e itirazımdır ve ona dost olmadığımıdır. Başka sebebler bahanedir..."

Bu güruhun vatan sever dediği ve saygı göstermemizi beklediği kişi Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu ve Türk milletinin gözbebeği gazi Mustafa Kemal Atatürk hakkında özetle "din düşmanı bir adam" olarak söz ediyor ve müridlerinin kendisine göstermemizi beklediği saygıyı Atatürk'e göstermiyor.

Nurculara göre "Atatürk küçük deccaldır" ve gözleri ile insanları etkileme yeteneğine sahiptir. Bu nedenle bir efsane şeklinde nur evlerinde Kürd Said'in Atatürk ile konuşurken iki parmağını V şekline getirerek gözlerini kapamak suretiyle konuştuğunu anlatır dururlar.

Biz de üstadlarının yukarıdaki sözlerine Mutlu Çelik'in muhteşem şiirinin ilgili satırları ile cevap veriyoruz.

**Esir iken mümkün müdür ibadet?
Yatıp kalkıp ATATÜRK'e dua et...
Senin gibi dürzülerin yüzünden
Dininden de soğuyacak bu millet.**

Atatürk'e düşmanlık, saygısızlık ve iftira ile vatanseverlik yan yana duramaz. Atatürk'ü sevin diye kimseyi zorlayacak değiliz ancak saygı duymaya mecbur olduklarını öğreteceğiz.

İngiliz destekli ve İngiliz tezlerini savunan Volkan gazetesinde yazıp Kürt Teali Cemiyeti'nin(1) 3 numaralı kurucusu olmakla vatan sever olunmuyor.

Evet Saidi Kürdi (Nursi) Kürt Teali Cemiyeti'nin kurucularındandır. Resmi kayıtlara göre Cemiyet "ayan azasından cemiyet başkanı Seyit Abdülkadir, Başkan vekilleri Babanzade Mustafa

1 Osmanlı'nın 1. dünya savaşından yenik ayrılmasının ardından Rum, Ermeni ve Kürt ayrılıkçı cemiyetlerin biti kanlanmış ve vücudun zayıf düşmesini bekleyen mikrop gibi Türk milletinin güçsüz anını kollayan bu azınlıklar derhal kurdukları dernekler ile harekete geçmişlerdi. Kürt Teali cemiyeti de Doğu ve Güney Doğu'da İngiliz destekli bir kürdistan kurma amacı güdüyordu. 31 Mart vakası ardından Isparta'ya sürülen Kürd Said memleketine dönünce Kürt Teali cemiyetinin kurucuları arasında yerini aldı.

Zihni Paşa, Bedirhani Emin Ali, Molla Said, **Bediüzzaman (Said-i Nursi)**, Katipler: Babanzade Abdülaziz, Seyit Abdullah ve Şefik Beylerden oluşmaktadır”

Sıra geldi bir önceki yazımızda **İki Mekteb-i Musîbetin Şahâdetnâmesi Yahut Divan-i Harb-i Örfî ve Saîd-i Kürd-î** adlı risalesinde kürdleri ayaklanmaya davet eden bir kürtcü olduğunu ispat ettiğimiz Kürd Said’in bir Türk dostu olduğu hakkındaki iddiaları çürütmeye.

Gelen bir çok mektupta **“Nurculuk ile Türk Milliyetçiliği Bağdaşır mı?”** başlıklı yazımızda değindiğimiz Kürd Said’in Yecüc – Mecüc yorumu hakkında söylediklerimizin uydurma olduğu söyleniyordu.

Bakın Saidi Kürdi kendi risalelerinde **Lem’ alar / 16. Lem’ a / sayfa 112’de** Yecüc – Mecüc olayını nasıl tarifediyor.

“..Kur’ an lisânıyla Ye’ cüc ve Me’ cüc’ ün ve Tabir-i diğerle (diğer bir ifadeyle) Tarih lisanında Mançur ve Moğol denilen ve Âlem-i beşeriyeti (insanlık âlemini) kaç defa zir ü zeber (yerle bir) eden ve Himalaya dağlarının arkasından çıkan ve Şarktan garba kadar (doğudan batıya kadar) harap eden Akvâm-ı vahşiye ve garetkâr (vahşi ve yağmacı) milletlerin Hind ve Çin’deki akvam-ı mazlumeye (mazlum kavimlere) Tecavüzlerini (saldırıları) durdurmak için, O Himalaya silsilelerine (sıradağlarına) yakın iki dağ ortasında,Uzun bir sed yaptığı ruy-i zeminde (yer yüzünde) Mürur-u zamanla(zamanın geçmesiyle) dağ şeklini almış, Tanınmayacak bir surete gelmiş çok sun’i setler vardır.Ve o akvam-ı vahşiyenin (vahşi kavimlerin) Kesretle (bir çok) hücumlarına çok zaman mani olduğu gibi, Kafkas dağlarında, derbent cihetinde yine çapulcu, Garetgir (yağmacı) akvam-ı Tatariyenin (Tatar kavimlerinin) Hücumunu durdurmak için, Zülkarneyn-misal (Hz. Zülkarneyn’ in yaptığına benzer) Eski İran padişahlarının himmetiyle (gayretleriyle) sedler yapılmıştır..”

Yani burada özetle şunu diyor Kürd Said mazlum millet olan çinliler vahşi bir kavim olan Yecüc – Mecüc’ün zulmünden kurtulmak için Çin Seddini yaptırdığını söylüyor. Türk’e doğrudan Yecüc-

Mecüc demeye maçası yetmeyen Kürd Said yazının başında Moğol, Mançur diye başlıyor sonunda da Tatarları için içine katıveriyor.

Moğol ve Tatarların Türk olmaklığı bahsi bir yana Tarihçiler pek iyi biliyor ki Çin seddi Türk akınlarından korunmak için yapılmıştır.

Buradaki sedden Çin seddi kast olunmuyor diye kıvırtmaya çalışacak nurcuların olacağını pek iyi biliyoruz o nedenle affınıza sığınarak konun kesin ispatı için tekrar bu mesele ilgili Kürd Said’in risalelerinden alıntı yapacağız.

Kürd Said bakınız **Şuâlar / 5. Şuâ / 15. Mesele / sayfa 588** ‘de bu konuya nasıl açıklık getiriyor.

“Anarşistlik fikrinin tam yeri ise; Hem mazlum kalabalıklı, Hem medeniyette ve hâkimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacak. Ve o şerâite muvafık (şartlara uygun) insanlar ise, Çin-i Maçin’de kırk günlük bir mesafede yapılan ve Acaib-i seb’a-i âlemden (Dünyanın yedi harikasıdan) birisi bulunan Sedd-i Çinî’nin (Çin Seddi’nin) binasına (inşasına) sebebiyet veren Mançur ve Moğol ve bir kısım Kırgız kabileleridir...”

Kürd Said bu sözleri ile **Lem’ alar / 16. Lem’ a / sayfa 112’de** bahsettiği seddin günümüzde bildiğimiz Çin Seddi olduğunu tasdik etmekle birlikte bu sefer **Yecüc- mecüc kadrosuna Tatar ve Moğollar’dan sonra Kırgızları da katıyor.**

İşin milliyetçilik ve Türk dostluğu tarafını bir kenara bıraksak dahi (ki biz din bizim için bir kıstas olmadığı için asla bir kenara bırakacak değiliz) büyük çoğunluğu İslam dinini benimsemiş Tatar ve Kırgız Türklerini şeytanın askeri ilan etmek nasıl bir “Müslümanlık, Allah dostluğu, evlialık” oluyor ?

Asayî Musa ve Zülfikar adlı risalelerinde Nur suresinin bu asra göre kendisi için indığını iddia edecek ve yazılarına **“Asrın Harikası Kürd Said”** olarak imza atacak kadar kibirli olan bir kişiyi dahi **“Büyük alim, Allah dostu, Evliya, Mübarek İnsan ...”** olarak niteleyen gözleri perdeli kulakları tıkalılar bari inandıkları dinin en temel kaidesi ile çelişen bu çılgılığı duysunlar.

Bir ağacın dalları ne kadar geniş olursa olsun, hangi renk ve şekillerde olursa olsun o ağaç kökünden beslenir. Biz o nedenle gözü perdesiz kulağı açıklara işin kökünü anlatarak gerçeği göstermeye bir yandan da bu güruh ile karşılaşması muhtemel Türk gençlerini önceden uarmaya çalışıyoruz.

Nur cemaati senelerdir kurduğu eğitim kurumları ile bürokrasinin her kademesine adam sokmakta ve insan kaynağını planlayarak gizli hedeflerine adım adım ilerlemektedir. Bu işin finansmanının büyük bölümünü de “hayır işliyoruz, öğrencilere eğitim veriyoruz” diyerek topladıkları yardımlarla Türk milleti üzerinden yapmaktadırlar.

Değerli Türkçüler! Tabiat boşluk affetmez. Türk eğitim sistemindeki boşluk, üniversiteye giriş için normal lise eğitiminin yanında ek bir eğitimi zorunlu kılmaktadır ve bu zorunluluktan dolayı Türk aileleri bilerek yada bilmeyerek çocuklarını bu Atatürk ve Cumhuriyet düşmanı cemaatlerin eğitim kurumlarına itmektedir.

Bir boşluk varsa bu boşluğu Türkler , Türkçüler doldurmalıdır. Genel merkezi İstanbul’da olan Türkçü Dernek El Birliği 2006-2007 öğretim yılında ücretsiz üniversiteye hazırlık kursları düzenleyeceğini duyurdu ve ön kayıtlara başladı. Bu kurslara yönlendireceğimiz gençlerin birgün hakim, savcı, emniyet müdürü, kaymakam, vali, subay, öğretmen, doktor olarak görmek her halde her samimi Türkçü’nün dileğidir.

Türkçüler gerçekçidir , gerçekçi oldukları için Türkçüdürler. El Birliği Derneği güzel bir çalışma başlatmış. Bu çalışmaya destek olmak, çevresindeki gençleri bu derneğe yönlendirmek Türkçüler için bir görevdir. Biz de bu görevi yerine getirerek okurlarımıza derneğin örütbağ (internet) sayfasını iletıyoruz ve gerekeni yapacaklarını biliyoruz . Derneğin örütbağ (internet) sayfası www.elbirligiderneği.org dur.

Tanrı Türk’ü Korusun

KAHRAMANLIK

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmemektir.
Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir;
Kahramanlık: Saldırıp bir daha dönmemektir.

Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
Koşar adım gitmeli onların arkasından.
Kahramanlık: İçerek acı ölüm tasından
İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.

Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmek doğanlık...
Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık;
Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık;
Göz kırpmadan saldırıp bir daha dönmemektir.

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de güneşler gibi parlayıp sönmemektir.
Bunun için ölüme bir atılış gerektir.
Atıldıktan sonra da bir daha dönmemektir...

BAHTİYARLIK

Bahtiyarlık ne zafer kısırağına binmektir;
Ne yaşarken dünya uçmağına inmektir.
Şekli olmaz, rengi yok, belirsizdir ve tektir.
Bahtiyarlık: Ömründe bir kere sevinmektir.

Bir karanlık geceye akıyorken bu varlık
Bulunur mu dünyada ebedi bahtiyarlık?
Mükafatın, yapsan da en büyük bir yararlık
Nihayet zafer adlı bir kısırağına binmektir.

Dört hecelik söz olan “bahtiyarlık”... O bir sır...
Bilmeyecek insanlık bunu daha bin asır.
Bilgi, bolluk, din, para... Hepsi boş, hepsi kısır...
En fazlası bir dünya uçmağına inmektir.

Her şeyin bir şekli var, her derdin bir ilacı...
Türlü türlü yemişler verir dünya ağacı.
Zafer çetin, ilim güç, bozgun kötü, aşk acı.
Halbuki bahtiyarlık: Belirsizdir ve tektir.

Bahtiyarlık: Boraca yüce dağları aşmak
Varılmadan ölünen uzak yerlere koşmak,
Tanrı’nın sofrasında mest olarak konuşmak
Ve ömründe bir kere, bir kere sevinmektir.

H. NİHAL ATSIZ

TÜRK ORDUSU ve TERÖRLE MÜCADELE

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@turanc.com

Hilmi Bey emekli oldu. Vatana, millete hayırlı olsun! Orgeneral Yaşar Büyükanıt, gerek 1. Ordu Komutanlığı ve gerekse Kara Kuvvetleri Komutanlığı döneminde yaptığı konuşmalarla TSK mensuplarının ve hatırı sayılır bir halk kitlesinin taktirini toplamıştı. Büyük ümitler ile Genelkurmay Başkanlığı makâmına gelmiş bulunuyor. Allah utandırmasın!

Türk milleti, binlerce yıllık ordu-millet geleneği sebebiyle silahlı kuvvetlerine sonsuz bir sevgi ve güvenle bağlıdır. Türk milleti; ordusunun başında kudretli, dirayetli ve yetenekli komutanlar görmek ister. Bir emri ile ölüme gideceği komutanının cesaretinden zerre mertebesinde şüphe etmemelidir. Millî menfaatler söz konusu olduğunda; misal Kıbrıs AB'ye teslim edilmeye çalışılırken, Barzanî bayrağımızı yaktırırken, Kerkük'te-Telafer'de soydaşlarımız öldürülürken, Süleymaniye'de askerimize çuval geçirilirken, kırmızı çizgiler morarırken, savaş sebebi saydığımız 12 mil meselesinin "10 mil gerçekliğinde" çözülmesi lafları ağza alınırken, Telekom ve Tüpraş gibi stratejik kurumlar yabancılara devredilirken, AB hatırına cumhuriyet değerleri ayaklar altına alınırken vs. dut yemiş bülbül gibi susan ordu komutanını Türk milleti kabul etmez. İşbu sebeple Hilmi Bey'i kimsenin hayırla yad edeceğini zannetmiyoruz.

20 yıldır olduğu gibi, son günlerin baş gündemini de yine terörle mücadele konusu oluşturuyor. Yarbay Alim Yılmaz'ın şehit edilmesinin ardından büyük bir askerî güç ile bölgede konuşlanan askerî birliklerimiz, sınırdan Türkiye'ye sızmış olan PKK dağ kadrosuna ağır tahribat vermişti. Kadro ve moral açısından ciddi şekilde dağılmış bulunan örgüt, şu an ancak mayınlama yaparak ayakta kalmaya çalışıyor. Çatışmaya, göğüs göğse vurmaya değil, pusu kurmaya bile gücü yok. Bu gidişle o güce ulaşması da mümkün gözüküyor. Bingöl'deki mayınlamada 15 askerimiz şehit düştükten sonra Başvekil hazretleri, terörle mücadele yüksek kurulunu toplantıya çağırarak ve "yarın çok şeylere gebe" demişti. Başvekil'in gebelik testi sizlerinde bildiği gibi olumsuz çıktı.

ABD ve Irak'taki kukla hükümetle diplomatçılık oynamanın ötesine geçemeyen iktidar partisi, bu sayede kendi sonunu da hızlandırmış oldu.

Haziran ayının ilk günlerinde yapılan DTP kongresine ETA ve İRA terör örgütlerinin siyasi kanat temsilcilerinin misafir olarak katılması pek çok kişinin gözünden kaçan bir gelişmeydi. Askerî yazında "kır gerillası" diye sınıflandırılan PKK'nın, "şehir gerillası" ETA ve İRA ile yan yana gelmesi, dağda Türk ordusuna karşı hiçbir etkinliği kalmamış olan örgütün kırdan şehre doğru bir yönelim içine gireceğini işaret ediyor. Kara Kuvvetleri ve Jandarmanın iç güvenlikten bütünüyle tasfiye edilmek istenmesini amaçlayan komplolar, örgütün önünü açmayı ve eskisinden de kanlı yeni bir terör çağını başlatmayı hedefledi. Mevcut PKK-DTP yönetimi, Club İmralı tatil köyünde besiyeye çekilen domuza bağlılığını sürdürüyor fakat gelecek süreçte şehir gerillası örgütlenmesi tamamlandığında şehir tipine uygun şehirli Kürd siyasetçilerini görebiliriz. Osman Baydemir bunun ilk örneği... Abdullah Öcalan'dan söz etmek zorunda kaldığında bunu yasak savma kabilinden yapıyor. Kesinlikle samimi değil. Bunu PKK dağ kadrosu da görüyor. 5 Haziran tarihli Özgür Gündem'de yayımlanan röportajda, önde gelen teröristlerden Duran Kalkan: "AB bize başka önderler dayatmaktan vazgeçmelidir" diyor. Baydemir'in ve onun gibilerin sırtında yumurta küfesi yok, potansiyel geliştirdikçe Öcalan'ı ve dağ zihniyetini tasfiye edip AB'nin istediği tarzda şehirli ve sistemli bir Kürdçülükle hedeflerine varmayı deneyeceklerdir.

Yeniden düzenlenen Terörle Mücadele Kanunu, bazı eksiklerine rağmen başarılı bir düzenlemedir. Fakat kanunun ruhunu hissettirmek, yazılı halini kağıda basmaktan çok daha önemli bir görevdir. Kürdlerin içinde akıl hocası konumunda olan bazı kişiler bugün "Türkiyelilik, Türkiyelilik nereye kadar, biraz da Türkler Kürdistanlılaşınsınlar" konusunu ciddi şekilde konuşuyorlar. Kürdçülüğün önu alınmaz ve Kürdçülerin başı ezilmezse, Türk ordusunun dağda-derede-tepede verdiği mücadele başarılı da olsa, yeni kanun maddeleri de yazsak kaybeden ne yazık ki Türkler olacaktır. TTK

ÇILGIN TÜRKLERDEN SOPALIK TÜRKLERE

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin ilk günlerinde, Gazi Paşa ve arkadaşlarının yaptıkları çılgınca bulunuyor, bundan dolayı da onlara “Çılgın Türkler” deniyordu. Turgut Özakman'ın Kurtuluş Savaşı olaylarını bir araya getirerek oluşturduğu romanına da bundan dolayı “Şu Çılgın Türkler” adını vermişti. O günlerde “Çılgın Türkler”dik. Yaptıklarımız çılgıncaydı, akıllara durgunluk verecek bir olaya atılmıştık. Çılgındık. Peki bugün?

Geçtiğimiz günlerde Danimarka basını, “Türlere sopa gerek” gibi bir söz kullandı. Danimarkalı Information gazetesinin yazısı, aynen şöyle: **“Kıbrıs sorusunda ilerleme sağlanması ve Türkiye ile AB arasında bu konuda bir krizin önlenmesi için buhardan daha fazlasına ihtiyaç olduğu açık. En azından, huş ağacından sopa ile bir kez vurmak gerekli.”**

Onurlu bir devlet, bu haber yayınlandığı an, gereken tepkiyi koyar. Aslında onurlu bir devlet, bu tarz sözlere de muhatap olmaz. Çünkü arada ne kadar düşmanlık olursa olsun, onurlu bir yönetim daima saygı uyandırır ve hiç kimse saygı duyduğu kişileri ya da kurumları küçümsemeye kalmaz. Bundan üç yıl önce yaşadığımız “Çuval Olayı”nın yanında, bu çok hafif bir olay ama asıl önemli biz, bu hale nasıl geldik? Bunu düşünmemiz gerek. ABD, askerlerimizi esir alıp, başlarına çuval geçirme cesaretini kimden aldı? Kıbrıslı Rum ile Iraklı Kürt, Türkiye'yi tehdit etme cesaretini nereden buldu? Danimarka basını, “Türlere sopa gerek” sözünü söyleyecek cesarete nasıl sahip oldu? Bu soruları cevaplamamız gerekir.

Olan olaylardan anlıyoruz ki, neredeyse bütün dünya Türkiye'yi gözüne kestirmiş durumda. Güçlüsünden zayıfına neredeyse bütün devletler, Türkiye'nin onuru kırıcı sözler söylüyorlar. Irak'ın Dışişleri Bakanı “Kürt” Zebârî, geçtiğimiz günlerde Ankara'da, kendisinden PKK ile daha etkili mücadele isteyen hükümet yetkililerine, **“Bu bizim iç meselemizdir”** demişti. Bütün bu olayları alt alta sıraladığımızda, ortaya insanı paramparça eden bir tablo çıkıyor. Üstelik bu olaylara verilen tepkiler, daha yürek parçalayıcı.

Askerlerimiz esir alındıktan sonra, gazetecilerin “ABD'ye nota verilecek mi?” diye soran gazetecilere, “Ne notası veriyorsunuz? Müzik notası mı?” yanıtı, “Kürt” Zebârî'ye “Irak ordusunu eğitebiliriz” yanıtı, bu vatana ve Türklüğe âşık olan bütün kesimlerin yüreğine hançer gibi saplanıyor. Bize sopa vurulmasından söz eden Danimarkalı gazeteye, yanıt bile verilmedi.

* * *

Aslında yaşadığımız günleri görebilmek için Türkiye Cumhuriyeti tarihini iyi incelemek gerekiyor. Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümünün ardından nasıl bir süreçten geçtiğimizi görebilmemiz için bu oldukça önemli. Her şey Ulu Önder'in 10 Kasım 1938 tarihinde ölümü ile başladı. İlk zamanlar değişim fark edilmese de, etkisini göstermeye başladı ve nihayet... Tarihe “417 Katliamı” olarak geçen ve II. Dünya Savaşı yıllarında, önceki yıllarda Türkiye'ye sığınmış 417 Azerbaycan Türkü'nün SSCB'ye teslim edilmesi ve hemen oracıkta, sınırda şehit edilmesi ile etkilerini göstermeye başladı.

Artık Türkiye'nin, eski Türkiye olmadığı belliydi. Tehditlere göğüs gerecek bir Türkiye yoktu karşılarında. Tam tersine, tehditlerden yılan bir Türkiye vardı. Bunu ilk gören Ruslar oldu. Sovyetlerin, Türkiye üzerindeki baskılarını arttırmaları ile birlikte Türkiye sürekli geri adım attı. 417 Katliamının ardından gerçekleşen, 1944 yargılamaları Türkiye'nin yeni durumunu gözler önüne sermekteydi. II. Dünya Savaşı'ndan sonra bizdeki bu değişikliği ABD'de fark etti ve önümüze sürekli Sovyet tehdidini koydu ve komünizm tehdidini öne sürerek, istediklerini sürekli aldı bizden. Kore'ye asker gönder dedi, gönderdik. Fabrikaları kapat dedi, kapattık. Üs ver dedi, üs verdik. Ne istediye yaptık. Hiç geri çevirmedik. Hem çeviremezdik, sonra maazallah sopa gösterirdi, değil mi? Atatürk'ün ölümünden sonra nasıl olduysa, bir onurlu davranışta bulunduk. Kıbrıs'ta, Türlere uygulanan soykırıma dur demek için, 20 Temmuz 1974 tarihinde Kıbrıs Barış Harekâtı'na başladık. Kardeşlerimizi kurtardık. Ama...

Haklı davamızı dünyaya haykıramadık. Sürekli masaya oturmak istedik. Bir kez olsun, masaya yumruğumuzu vurup, “Kıbrıs’ta Türklere soykırım yapılmasına engel oldum. Haklıyım. Eğer dünya, soykırım suçuna ortak olmak istemiyorsa, bizimle olmak zorundadır” demedik, diyemedik. Sonra durum, yine eskiye döndü. ABD, ne dediyse oldu. ABD, nerede asker istediye gönderdik. Sadece Irak’a asker göndermedik ama sonuçta yine bir şey değişmedi. Barzânî – Talabânî ikilisinin çapulcuları, PKK’lı olarak Türkiye’ye girip girip saldırdı. Yine bir şey demedik, diyemedik. Çapulcuları eğitmeye, çapulbaşlarına pasaport vermeye devam ettik.

Aynı dönemde SSCB orduları, Bakû’ye girerek yüzlerce Azerbaycan Türkü’nü şehit etti ve yine Türkiye’den ses yok. Kısa bir süre sonra bağımsızlığını kazanan Azerbaycan’a, Rus desteğindeki Ermeni orduları saldırdı. Yüz bin civarında Azerbaycan Türkü şehit olurken, 1,5 milyon Azerbaycan Türkü de öz yurtlarından koparıldılar. Türkiye, bu sefer sessiz kalmadı. Dönemin cumhurbaşkanı Turgut Özal, “Onlar Şii, biz Sünnî’yiz. Onlar bizden çok İran’a yakın” diyerek olaya sessiz kalmadığını gösterdi.

Sonra Avrupa Birliği süreci ile birlikte verilen tavizler. Kürt kimliği ile ilgili açıklamalar, PKK’nın lideri çapulbaşı Abdullah Öcalan’ın yakalanıp, idam cezasına çarptırılıp, asılamaması, Irak’ın kuzeyinde şekillenen Kürt oluşumuna sessiz kalınması ve bunun gibi nedenler, Türkiye’nin itibarını git gide sıfırladı.

Atatürk’ün “*İstiklal-i tam denildiği zaman, bittabi siyasi, mali, iktisadi, adli, askeri, harsi ve ila ahiri her hususta istiklal-i tam ve serbest-i tam demektir. Bu saydıklarımın herhangi birinde istiklalden mahrumiyet, millet ve memleketin, manayı hakikisiyle istiklalinden mahrumiyet demektir*” şeklinde özetlediği çizgiden, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök’ün “*Karmaşık hale gelen güvenlik sorunlarına hiçbir ülke tek başına çözüm bulamaz. Böyle bir ortamda uluslar arası güvenlik, istikrar ve barışı gerçekleştirmede hiç kimsenin tek başına elde edemeyeceği somut sonuçlar ancak işbirliği anlayışı içinde hareket etmekle mümkündür*” şeklinde özetlediği çizgiye...

Hakkımızda hayırlısı...



www.turkcuturancilar.com

Tüm Türkçü Turancıların, Türk

Milliyetçilerinin fikir alışverişinde bulunabileceği, tartışabileceği "TÜRKÇÜ

TURANCILAR" Fikir Otağı açılmıştır Otağa www.turkcuturancilar.com adresinden ulaşılabilir.

Tanrı Türk'ü Korusun

TÜRKÇÜLÜK ve ANADOLUCULUK

■ NEJDET SANÇAR

Milliyetçilik, milletler için fikirlerin en önemlisidir. Çünkü milliyetçilik, bir milleti, maddi ve manevi alanda yükseltecek ve mutlu kılacak tek fikirdir. Bir millet olarak Türklerin de dört elle sarılmaları gereken fikir, bunun için, Türk milliyetçiliğidir. Bu milletin şuurlu oğullarının, nice yıldan beri, milliyetçiliği bu topluma mal etmek için didinip durmalarının sebebi de budur.

Milliyetçilik, bir milletin bütünün mutluluğunu isteyen bir fikir sistemidir. Bir milletin sadece bir kısmına seslenen bir milliyetçilik olamaz. Bu sebepten, Alman, İngiliz veya Fransız milliyetçilikleri nasıl bütün Almanlar, İngilizler veya Fransızlar içinse, Türk milliyetçiliğinin de bütün Türkler için olması gerekir. Türk milleti ise, Tanrı'nın Türk yarattığı bütün insanlardan meydana gelen kadrodur. Şu veya bu gerekçeyle, bu kadronun bir parçasını saymamak yanlıştır. Bu bir yandan Tanrı iradesini hiçe saymak, bir yandan tarihe ve Türkoloji'ye sırt çevirmek, bir yandan da Türklüğün büyük milli menfaatlerini çiğnemek olur.

Fikir tarihimizde yer almış bütün büyük milliyetçiler, bu sebepten, Türk milliyetçiliğini, bütün Türklere seslenen bir fikir olarak düşünmüş ve işlemişlerdir. **Ahmet Vefik, Müşir Süleyman Paşa'lardan Ziya Gökalp, Mehmet Emin Yurdakul'a Dr. Rıza Nur'a** ve daha sonrakilere kadar her nesilden bütün büyük milliyetçilerin Türk milliyetçiliğini bu manada anlamış olmalarının sebebi budur.

Başka toplumların anlayışına da uygun olan bu Türk milliyetçiliğinin dışındaki milliyetçilik düşünceleri eksik, aksak ve dolayısıyla bilim dışıdır. Cumhuriyetin ilk yıllarında görülen "Anadoluculuk" işte böyle bir milliyetçilik anlayışıdır. Zamanın iyi niyetli ve vatansever genç fikir adamlarından bir grubun bir dergi etrafında toplanarak savundukları bu fikir, 1908'den sonra ruhları büyüleyen Türkçülük gibi ne yaygın bir hal alabilmiş, ne de devamlı olmuştur. Bunun sebebi, Türklük gerçeğine ve ölçüsüne göre bir milliyetçilik olmaktan yoksun bulunuşudur.

Anadoluculuk fikrini savunan genç gurubun kalburüstü kişileri **Mükrimin Halil, Ziyaeddin Fahri, Halit Bayrı** ve **Remzi Oğuz** beğlerdir. Sonradan Türk fikir ve bilim hayatında, kendi alanlarında büyük değerler olan ve bugün üçü Tanrı'nın rahmetine kavuşmuş bulunan bu ilk Anadolucular millet anlayışında Türkçülerin yanında yer aldılar.

Anadoluculuk fikrinin ateşli savunucusu **Mehmet Halit Bayrı**, hayatının bir devresinden sonra **Ziya Gökalp**'ın:

Türk Milleti bir bölünmez bütündür

mısraı ile formüleştirdiği "Büyük Türklük" ülküsünün yolcusu oldu. O kadar ki, "Türk" anlayışını Oğuzların dışına çıkarmamakta direnen arkadaşı ve dostu, değerli tarih bilgini rahmetli **Mükrimin Halil**'i, bu konuda konuşulduğu ve tartışıldığı özel toplantılarda, yarı şaka yarı ciddi hırpalar dururdu.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında çıkan "Orhun" dergisinde açılan bir ankete verdiği karşılık, Halit Bayrı'nın olgunluk çağlarındaki milliyetçilik anlayışının en güzel belgelerinden birisidir:

Anketin: "Türk milliyetçiliği denince, Türkçülük, Anadoluculuk veya Türkiyecilikten hangisini düşünüyorsunuz?" sorusuna rahmetli Bayrı'nın yazı ile verdiği cevap şudur:

"Türk milliyetçiliği denince muhtelif merhaleleri olan bir ülkü düşünürüm. İlk merhalesi Anadoluculuktur. İkinci merhalesi Türkiyeciliktir. Üçüncü Merhalesi Türkçülüktür. Biz şimdi üçüncü merhaledeyiz." (**Orhun, 13. Sayı, Ekim 1943**)

Anketin: "Yeryüzündeki bütün Türklerin bir millet olduğuna inanıyor musunuz?" sorusuna verdiği cevap da: "Elbette"dir. Aynı anketin aynı sorularına, değerli Profesör Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu'nun verdiği yazılı karşılıklar şunlardır: "Bir gayeye varmak için basamaklar vardır. Bu sorgunuz basamaklardan hangisinin mühim olduğunu tazammun ediyor. On sekiz milyonluk memleketi kuvvetlendirdikten sonra, Türkçülük, kendiliğinden gerçekleşmek zarureti duymaktadır.

Herhalde milli hudut haricindeki Türklere lakayt kalmamak, devletler hukukuna ve başka milletlere karşı tecavüz politikası gütmeksizin kanımızdan, dilimizden ve dinimizden olanların hayatını ve hayatiyetini korumak lazımdır. İstanbul'daki beş on Bulgar'ı himaye eden, onlar için mektep, hastane ve kilise açan, icabında Türkiye hükümeti nezdinde teşebbüslerde bulunan küçük Bulgaristan'ın Bulgarcılığından örnek alalım.”

.....
 “Ona şüphe mi var? Yalnız, yeryüzündeki Türklerin şimdilik bir “halk” olduğunu kabul ediyorum. Millet olmak kolay değil. “Halk”tan “Millet”e giden yolda savaşmadıkça hazıra konmaklığımız imkansızdır. Evvela Anadolu'daki Türk halkını “millet” yapmak, sonra “millet” potasına başka Türk “halk”larını koyup yekpare bir bütün vücuda getirmek lazımdır. (Orhun, 14. Sayı, Kasım 1943)

Anadoluculuk fikrinin bu iki önemli kişinin olgunluk çağların ait olan yukarki satırlarda yer almış fikirler, şu gerçeği ortaya koymaktadır:

- a) **Anadoluculuk bir ülkü değil, olsa olsa bir ülkünün ilk basamağıdır.**
- b) **Bu basamak, Türkçülük, yani “Büyük Türklük” ülküsünün ilk adımıdır.**
- c) **Yeryüzündeki bütün Türkler bir millettir.**

Aynı kadrodan rahmetli Remzi Oğuz Arık da, hayatının bir devresinden sonra, Türkiye dışı Türklere karşı olan yersiz çekingenliğinden sıyrılmıştı. Yani Türkiye dışındaki Türklerin de Türk olduğunu kabul etmişti. Türkiye’de bir siyasi parti genel başkanı olarak, resmi bir konuşmada dış Türklere ilk yere veren ve onların hukukunu koruma lüzumunu belirten de rahmetli Remzi Oğuz olmuştur.

İlk Anadoluculardan yalnız Mükrimin Halil Yınanç, arkadaşlarına gerektiği şekilde ayak uyduramamıştır. Rahmetli Mükrimin Halil Beğ, son yıllarında, Türklüğü bir bütün sayanların fikirlerine saygı gösterecek kadar yumuşamış, fakat Mehmet Halit Bayrı, Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu ve Remzi Oğuz Arık gibi, Türkçülük ülküsüne bağlanamamıştı.

Anadoluculuk fikrinin bu ilk önderlerinden sonraki devrinde durum biraz karışıktır. Çünkü sonraki devirlerde, bu kadroda görülenlerden bir kısmı,

fikri, Anadolu Türkü’nün davası olmaktan çıkarıp Anadolu’da yaşayan halkın davası haline sokmuşlardır. Yani Anadoluculuk, bu berikilerin kalemlerinde, milattan önceki çağlardan beri Anadolu topraklarında yaşayan çeşitli soyların artıkları ile Türklerin karışmasından meydana gelen Amerikan milleti gibi karışık bir topluluğun davası olmuştur.

Bu ikincisine ciddi bir fikir, hatta bir fikir demeye bile imkan yoktur. Çünkü bugün Türkiye topraklarında yaşayan milletin Türk olmadığını ileri sürmek tarihi ve Türkoloji’yi, yani bilimi çiğneyip geçmek demektir. Bu bilim dışı iddia, Türklüğe karşı bir davranış olmak bakımından, aynı zamanda, bir ihanettir de..

Anadoluculuk fikrinin bu bilim dışı bölümünde yer alanlar hariç, diğerleriyle Türkçüler arasında, büyük bir düşünce farkı var sayılamaz. Çünkü Türkçülüğün, yani “Büyük Türklük” ülküsünün temeli Türkiye Türklüğüdür. Önce Türkiye yıkılmaz bir kale haline gelecektir. Fakat Türklük davası, elbette, bununla bitmez. Büyük hedef dünya Türklüğüdür. Bu hedef için de, Türkiye’nin yıkılmaz bir kale olmasını beklemeye lüzum yoktur. Enerjiyi Türkiye üzerinde topladığımız bu birinci merhale devresinde fikir ve düşüncemizle tutsak Türk dünyasına uzanmak, kafamızı ve gönüllerimizi “Büyük Türklük” için hazırlamak gerektir.

Türk soyunun milli ülküsü Türkçülüktür. Türkçülük de, Türk adlı milletin bütününe içine alan fikirdir. Özel düşünceler veya hissi davranışlarla Tanrı’nın Türk ve bir bütün olarak yarattığı milletin bugünkü kadrosunun bir bölümünü bu kavramın dışında bırakmaya kimsenin hakkı yoktur. Türkiye dışındaki milyonlarca Türk’ü kutsal adın dışında bırakmaya kalkarak, Türkiye Türkü’nü, mesela, Ankara’nın batısında kalan topraklarda yaşayan insanlar olarak kabul etmek gibi bir şeydir.

Türk milleti yeryüzündeki bütün Türklerin meydana getirdiği bir kadrodur. Bunu inkar etmek, bu bütünü yaratıcısı olan Tanrı’yı inkar etmek gibi bir şeydir. Türkiye Türkü’nü, içinde Türklerin de bulunduğu bir karışık millet olarak göstermeye kalkışmak ise komünizm veya megalomania gibi Türklüğe karşı bir harekettir. Yani bir ihanettir.

ÖTÜKEN; 27. SAYI; MART 1966

TÜRK'E SUNULAN ZEHİR

■ TUĞRUL ALTAYLI

"Türk'ten boşalacak o zehirli kanın yerini dolduracak temiz kan, Ermeni'nin Ermenistan'la kuracağı asil damarında mevcuttur. Yeter ki, bu mevcudiyetin farkında olunsun"

"Türkler 30 bin Kürt, 1 milyon Ermeni öldürdü. Türk olduğumdan utanıyorum"

Yukarıya aldığım sözlerden ilki Agos gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink'e ait. Diğeri ise ünlü romancı (!) Orhan Pamuk'a. Bunlardan her ikisi de, söyledikleri bu sözlerden ötürü yargılanıyorlar.

Ülkemizde birçok konuda olduğu gibi özgürlük ve düşünce özgürlüğü kavramında da çok çarpık bir anlayış var. Her söz, düşünceymiş ve bundan dolayı da her söz, serbestçe söylenebilirmiş gibi bir anlayış var. Oysa her söz, düşünce değildir. Kaldı ki, her söz düşünce bile olsa sınırsız bir düşünce özgürlüğü yoktur.

Yukarıda geçen sözlerle ilgili ülkemizde iki kesim bulunmaktadır. Bunlardan biri, bunun Türklüğe hakaret olduğunu savunan –ki apaçık hakarettir– milliyetçi anlayış ile konunun özgürlükler içerisinde ele alınmasını isteyen ama gerçekten özgürlükler ile ilgisi olmayan gayrî millî anlayış.

Ülkemizde yumuşak söyleyişle gayrî millî kesim olarak adlandırabileceğimiz kesime mensup olanlar, konuyu bilerek özgürlük ve demokrasi konusu gibi göstermek istemektedirler. Oysa bu konunun özgürlük ve demokrasi ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. Ancak...

Gerek açılan davalarda, gerek konunun konuşulduğu yerlerde, bu sözlerin arkasındaki zehirden bahsedilmiyor. Bu sözler, tepeden tırnağa zehirdir. Öyle bir zehir ki, benimsenmesi, sessiz kalınması durumunda bir milleti çok kısa sürede devirecek kadar güçlü bir zehir.

Peki, bu zehrin özellikleri neler? Neler var içinde? Nasıl bu kadar güçlü ve neden bu kadar tehlikeli?

"Türk'ten boşalacak o zehirli kan" ne demek? Bu sözün altında tam anlamı ile bir soykırımcılık yok mu? Burada hem Türk'ün kanının zehirli olduğu anlatılırken, bu zehirli kanın boşaltılacağı anlatılıyor. Peki, o kan nasıl boşaltılacak? Yoksa bizim bilmediğimiz özel, en ileri seviyede, tıbbî kan alma sistemleri mi var? Onları mı kullanacaklar? Yoksa... Bildiğimiz anlamda Türk'ün kanını akıtarak mı? Yani Türk'ü öldürerek mi?

Türlere soykırım yapılmasını isteyen Hrant Dink'e bu sözlerinden dolayı dava açıldı ve ceza aldı. Cezası da Yargıtay tarafından onaylandı. Ama gerekse suç duyurusu, gerekse de yargılama süreci eksik yapıldı. Türklüğe hakaret ve soykırım suçlarından dava açılması gerekirken, sadece Türklüğe hakaret suçlaması ile dava açıldı. Oysa bu sözlerin altındaki zehir, Türlere soykırım yapılmasını isteyen bir zehir. Eğer Türk milleti, bu demokrasi ve özgürlük (!) âşıklarına inanır, onların oyununa gelirse, bu zehirli aşı yemiş olacak. Ondan sonra sorma gitsin.

Gelelim diğer söze. Kendisine yazar diyen, roman yazdığını iddia eden Orhan Pamuk'un bu sözlerine. Orhan Pamuk, İspanya'nın Barcelona kentinde söyledi bu sözleri ve Türkiye'ye döndüğünde pek tabii olarak hakkında dava açıldı.

Bu yazımı okuyanlar, lütfen gözlerinizi kapayın ve hayâl kurun. Bu hayâlinizde dört kişi olsun. Bunlar siz, babanız; karşınızda bir kişi ve onun babası. Karşınızdakiler sizin düşmanınız ama bu düşmanlık yeni oluşmuş. Eskiden babanız ile onun babasının arası iyiymiş. Babanız, onun babasına çok büyük iyilikler yapmış.

Sonra günün birinde karşınızdakinin babası, evinizi basmış ve babanızı öldürmüştü. Babanızı öldürdükten bir süre sonra da eceli ile ölmüş. Aradan bir süre geçtikten sonra oğlu, babanız için "Babamı öldürdü. Kabul et" diye size baskı yapmaya başlamış. Bu arada, baskıyı yaparken de, "Ne olacak canım. Sen öldürmedin ki. Baban öldürdü" diyerek sizi kandırmaya çalışmış.

Ne tepki verirdiniz? Onun attığı bu iftirayı, bir düşünce olarak görür, özgür olması gerektiğini mi söylediniz yoksa onun iftiracı olduğunu, bu yüzden de cezalandırılması gerektiğini mi söylediniz?

İşte Orhan Pamuk'un durumu böyledir. Orhan Pamuk, iftira atmaktadır. Ama bizler, onun attığı bu iftirayı görmüyoruz. Sadece Türklüğe saldırıyor diyoruz. Özgürlük ve demokrasi aşığı(!) yaratıklara inanırsa, benim yüce milletim, İsrail, Sûr'una üfler, ne gök kalır çökmedik, ne de yer kalır yarılmadık.

Eğer bu aşağılık iftiraya inanırsak, yani Ermeni ve Kürtlere soykırım yaptığımız iftirasına. O zaman onlara, adalet isteme hakkı tanımış olmaz mıyız? Yani... Kısasa kısas. İşte o zaman, Ermeni, Ermenistan hayâlleri ile Türk'ün kanını boşaltmaya başlamaz mı?

Ama kimse görmez bu zehrin gücünü. Aslında görenler görürde, görmek işine gelmez. Çünkü zehri, Türk'e şırınga etmek isteyenler onlardır.

İnsanlık, binlerce yıllık yazılı tarihinde, sayısız katil gördü. Hitler'den, Drakul Tepeş'e, Stalin'den, Saddam'a, Haccac'dan, Yezid'e kadar sayısız kan dökücü, sayısız katil gördü. Binlerce, milyonlarca insanı öldüren bu kişiler, adlarını tarihe kanla yazdılar. Peki, bunlar yani Hrant Dink ile Orhan Pamuk ve onların destekçileri. Onlar adlarını ne ile yazıyorlar tarihe?

Özgürlük sesi, güzel bir sestir. Özellikle onu hak eden, ağızlardan çıktıysa muhteşem bir resital havası uyandırır. Ama kan kokan ağızlardan, kan damlayan dillerden çıkarsa o ses, inanın dünyanın en iğrenç sesi olur.

Hrant Dink'in de, Orhan Pamuk'un da ağzı kan kokuyor, dillerinden kan damlıyor. İşte bundan dolayı özgürlük sözcüğü ağızlarından her çıkışta iğrenç geliyor kulaklara. Kulakları sağır ederken, kalpleri öldürüyor.

Yakarış - I

Anlamayız hayatı felsefeyle, ilimle;
Hayat çelik ellerle atılan zar olmalı.
Rahat yatakta ölmek acep olmaz mı çile?
Kanlı sınır boyları bize mezar olmalı.

Aşık nasıl bulursa iç açan bir serin su
Sevdiği bir güzelin som yalaz dudağında,
Sönecektir bizim de gönlümüzün tamusu
Tanrıların gezdiği yüce Tanrı Dağında.

Tanrı Dağı! Tanrılar, tanrılaşanlar dağı!
Orda on üç asırdır bizi bir gözleyen var.
Savaş türküleriyle aylı kızıl bayrağı,
Kefensiz ölümlerin ruhunu özleyen var.

Ulu Tanrı! Kür Şad'ın yenilmeyen ruhunu
Yüce Tanrı Dağında biraz daha barındır!
Geleceğiz yakında! Yarın bütün oralar
Demir bileklerdeki çelik kılıçlarındır.

Tasa mıdır yakarsa bir kurşun kalbimizi?
Ne çıkar süngülerle delinirse bağrımız?
Bu kurşunlar, süngüler öldüremezler bizi,
Belki diner onlarla ezeli kalp ağrımız.

Gözümüzde bir hasret parlayarak düşünce,
Toprak ana elbette bize açar kolunu.
Onun kadar düşünmez bizi hiçbir düşünce,
Kendi koynunda saklar can veren her oğlunu.

Yurt ve şeref uğrunda sen seril de toprağa
Varsın hiçbir dudakta anılmasın er adın!
Kan sızarak göğsünden huzuruna varınca
İztırabı denecek belki o gün Kür Şad'ın.

Gam mı ceylan gözlüler bizlere yar olmasa?
Yeter ki kılıçlarla süngüler yar olmalı,
Rahat yatakta ölmek sanki değil mi tasa?
Savaş ve er meydanı bize mezar olmalı.

H. Nihal ATSIK

TMT'Yİ ÇETE ZANNEDENLER

■ HÜSEYİN MÜMTAZ

mumtazbay@superonline.com

Bir ülkede eğer;

Şehidin babası cenaze töreni sırasında yüreğine düşen kor evlât ateşinin acısıyla duyduğu infial sırasında söylediği bir takım sözler yüzünden başbakan tarafından mahkemeye veriliyorsa;

“Veri koordinatörü” Cüneyt Zapsu’ya Emniyet’ten üç tane “polis koruma” tahsisi ediliyorsa;

Radikal’in yeni yetme muhabirinin o Maccarty’li “Hadi cadıyı yakalım” günlerinde “Yüzbaşı Muzaffer Tekin’in evinde ele geçen belgelerden TMT ile ilişkisi olduğu ortaya çıktı” haberini hazırlaması; sayfa yönetmeni-yayın yönetmeninin de üzerine atlayarak haberi aynen koyması neden acayip karşılıyor ki?

Ama nereden bakarsan bak ey okuyucu, demek ki Türkiye’de bazı şeyler değişmiştir.. O halde o “bazı şeylerin” de aynı şekilde ama tez elden değiştirilmesi gerekmektedir.

Önce TMT... TMT şan’dır, şereftir.. Bir milletin yokoluştan kurtuluş harcına dökülen oluk oluk kan’dır.

Kıbrıs’ta, mücadele devirlerinde 120 bin Kıbrıs Türkü’nün çoğu gönüllü, birazı da zorunlu olarak TMT’ciydi.

Şimdi TMT’ciler susuyorsa, ortalıkta görünmüyorsa işin icabı ve aldıkları eğitimin gereğidir..

Türkiye’de de 1 Ağustos 1958’den itibaren 1 Ağustos 1975’e kadar adaya gidip o “çetenin” bünyesinde, “Bayraktar”ın emrinde - seve seve görev yapan binlerce asker, (sonra sivil) vardır.

Bayraktar, tahmin edeceğiniz gibi “çete reisi” idi.. Vallahi bravo size.. TMT’ye çete demeyi bir Makarios-Papadopoulos gibi EOKA’cılar akıl etmişti, bir de sizler..

Bu arada, kimse duymasın, ufak bir ifşaat, itiraf size.. Ben de TMT’ciyim..

Evimde “Son Bayraktar” Emekli Korgeneral Çetin Başar’ın verdiği BOZKURT’lu bir TMT şildi var..

Yoksa oradaki BOZKURT mu ağırınıza giden?

Bakmayın şimdi devranın dönüp düzenin bozulduğuna.. Sap döner saman döner, gün gelir hesap döner..

**“Bir gün olur elbet eski beğler dirilir,
Yine kılıç kuşanır tarihteki paşalar..”**

Dünkü 1 Ağustos; Türk Mukavemet Teşkilatı’nın 48’nci; onun yerine kurulan Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı’nın 31’inci kuruluş yıldönümleri idi. Kıbrıs da zaten 435 yıl önce yine bir 1 Ağustos günü fethedilmişti..

1 Ağustos’tan önce 20 Temmuz idi.. Ama yukarıdaki 1 Ağustos’ların herhangi biri olmasaydı, o 20 Temmuz olamazdı.. 20 Temmuz’un bu yılki 32’inci yıl kutlamalarında ada ilginç bir olaya evsahipliği yaptı..

1 Ağustos ve 20 Temmuz’ların tabii sonucu olan KKTC’yi, Annan Plânı ile “masada” yıkmak isteyen Akepe-CTP koalisyonu bayramı “kutladılar”.. Neyi kutladıklarını, neden kutladıklarını konu ile ilgili daha önceki yazılarımızda zaten sormuştuk.. Erdoğan’ın üç günlük, 20 vekil, 6 bakanlı “çıkarma”sıyla ilgili “ayrıntılar” da gelmeye başladı..

Ben Erdoğan’ın Karpaz’a nasıl gideceğini, ne söyleyeceğini merak ediyordum..Çünkü ey millet, referandumda oradaydık, gece ve gündüz köylerde idik..Karpaz’a külliye 1974 sonrası Karadenizliler yerleştirilmiş idi. Karpaz ayrıca o tarihten bu yana da, KKTC’de kalan sayıları bir hayli azalan Rumların yaşadığı bir yöredir.

Annan Plânının özel maddelerine göre bir tek Karpaz bölgesinde Rumlar her iki taraftan da sahile kadar yerlerine dönecek ve 74 öncesi mallarına bir eksiksiz sahip olacaklardı.

Yâni 74'den sonra oraya göçedip yerleşen Karadenizliler planın ertesi günü çulsuz-çaputsuz, 32 sene önce geldikleri gibi gömlekleriyle kapı önüne konulacak; feribota bindirilip ertesi gece Mersin sahillerine bırakılacak ve "Ne haliniz varsa görün" denilecekti.

Buna rağmen bu insanlara Akepe'li "hemşehriler, vekiller, cemaat reisleri" aracılığı ile telefonlarla ulaşıp "Yes" propogandası yapıldı.

Gece köy toplantılarında bize önce "Türkiye'nin başbakanı –evet- deyin diyor, ona karşı mı koyacağız?" denildi. Uygun verilerle bu iddianın yanlışlığını çürütünce; "Eee be komutanım; asker bile öyle dedi" dediler..

Özök'ün referandum öncesi yaptığı basın açıklamasından bahsediyorlardı.. Onu da çürütünce ertesi gece "Ulûl emre itaat" teslimiyeti ile karşımıza çıktılar.. Bir köyde, beş köyde, on köyde.. Gözlerime bakın; itaat edilecek "Emîr" in kim olduğunu anlayın..

Ama ey millet; Allah şahit, Karpaz köylerinden ben ve arkadaşlarım, "bir avuç TMT'ci"; % 65 – Hayır- çıkardık.. Mehmetçik kuzeyindeki sandık hesapları ortada.. Çarpın, bölün, toplayın..

Şimdi Erdoğan bu Karpaz'a gidip, o Karadenizlilere ne diyecekti? Kaldı ki referandumda Erdoğan'ın Karpaz'daki "uç beyi" olan Karpaz Belediye Başkanı da bir ay önceki seçimi kaybetmişti.. Karpaz'daki "bindirilmiş" karşılama bildik sahnelerle başlıyor. Erdoğan KKTC'de kişi başına milli gelirin 10000 dolara çıktığını söyleyince bir "yerleşik" "Karpaz'da 2500" diye sesleniyor.. Cevap tam "Erdoğan'ca"; "Sen Türkiye'de bazı bölgelerde 500 dolar olduğunu biliyor musun? Ortalamaya bakılır. Türkiye'nin 5 bin dolar, bak buranın 10 bin dolar"....

Burada birkaç rakam vermeme izin ver ey okuyucu..

Türkiye'de asgari ücret, 1 Ocak 2006'dan itibaren 16 yaşından büyükler için brüt 531 YTL, net 380 YTL 46 YKr, 16 yaşından küçük işçiler için brüt 450 YTL, net 320. Türk-İş'in hesaplamalarına göre dört kişilik ailenin dengeli beslenmesi için yapması gereken asgari harcamayı ifade eden ve açlık sınırı

olarak adlandırılan tutar, Temmuz'da geçen aya göre yüzde 0,31 oranında artarak 573 YTL'ye ulaştı. KKTC'de ise 1 Ağustos'tan itibaren asgari ücret 860 YTL.. Ama Yeni Kıbrıs Partisi asgari ücretin döviz bazında yüzde 8.9 daha az olduğunu savunarak, Asgari Ücret Komisyonu ve sendikaları eleştirdi.

Erdoğan; KKTC halkına örnek olarak gösterilen "AB vatandaşı" Batı Trakya Türklerinin fert başına düşen milli gelirlerinin, ülkenin batısındaki Yunanlıların beşte biri olduğunu neden söylemiyor? Yunanistan'ın 25.000 dolar derken, Batı Trakya Türkü'nün de öyle olduğunu mu zannediyor?

Bir başka "yerleşik" "Karpaz'a Üniversite istiyoruz" diye bağırınca cevap yine "Erdoğan'ca" geliyor; "Bir zamanlar Türkiye'de de birileri - Kayseri'ye deniz getireceğiz-demişlerdi" .

Evet millet.. Bu 20 Temmuz'da KKTC'den Türkiye'nin başbakanı geçti.. Karpaz'a gitti ama "Türkiye'nin isteği ile" çıkarılan, Rum'a takas-tazmin-iade yasası uyarınca ilk elde Rum'a 32 yıldır kullandıkları evleri, arazileri, malları iade edilecek olan "yerleşiklerin" oturduğu Esentepe'ye gitmedi..

Karpaz'da da kimse çıkıp "Referandum öncesi Rum'a verdiğin yerleşik listesini neye göre düzenledin, kimler kalacak, kimler dönecekti?" diye sormadı..

Bu "bin yılın rezaleti" unutuldu.. Kimse hatırlamıyor.. Herkes KKTC Türkü'nün "Schindler List"ini yok sayıyor..

Halbuki Türkiye'de Akepe ve onun; KKTC'deki koalisyon ortağı CTP'nin yakasına yapışılarak sorulacak olan, devamlı gündemde tutulması gereken konu budur..

Tarihte sen hiç, herhangi bir idarenin şimdiye kadar;

1. Kendi verdiği resmi tapuyu yok sayarak malı-mülkü yabancıya teslim ettiğini;
2. Kendi halkının beşte bir oranındaki 40.000 kişilik bir "istenmeyenler" listesini düşmana teslim ettiğini; HATIRLIYOR MUSUN?

Ben de hatırlamıyorum...

1 Ağustos TMT günü kutlu olsun...

VAHŞİ BATI

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Bu yazımda size Amerikalıların kovboy filmlerinden bahsedeceğim desem de inanmayın tabi. Çünkü bu yazının konusu, her türlü sapkınlık, ahlaksızlık, barbarlık, vahşilik ve bir yığın soykırım ve katliam üzerine kurulu bir “medeniyet”tir. Yani Batı Medeniyeti... Tabi bu, **medeniliği kendinden menkul** bir medeniyettir. Neden öyle olduğuna ise işte bu yazımda değineceğiz.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, bugün “Batı Medeniyeti” derken, kadını sadece cinsel bir obje olarak gören ve bu yüzden sokakta gördüğü her kadına sarkma ve hatta tecavüz etme hakkını kendinde gören, işine gelmediği zaman da kadınları “cadı” diye diri diri yakan, soykırım için hamile kadınların karınlarını deşerek henüz dünyaya gelmemiş cenin halindeki bebekleri dahi katledecek kadar vahşi, kana susamış ve insanlıktan çok çok uzak mahlukların oluşturduğu bir sözde medeniyetten bahsediyoruz. Daha bunlar çok küçük bir kısmı tabi.

Fakat gelin görün ki Batı, bir türlü Türklüğün milattan önce ulaşmış olduğu medeni vasıflara ulaşamamanın, sürekli Türkler karşısında aldıkları yenilginin ve Türkler gibi şanlı, şerefli ve köklü bir tarihe sahip olamamanın vermiş olduğu çekememezlik veya hazımsızlık nedeniyle olsa gerek asırlardır utanmadan Türkler’i barbarlıkla suçlayagelmışlerdir. Gülünç değil mi?..

Durun, daha da gülünç olanı var... Bu Batı bir de dalga geçer gibi gözümüzün içine baka kendisini çağdaşlığın havarisi, medeniyetin öncüsü ve insan haklarının koruyucusu olarak ilan etmiş ve yine kendisini “gelişmiş” olarak niteleme yetkisini de kendinde görmüştür. Bir de hiç utanmadan kan kokan ağzıyla bize, "tarihinizle yüzleşmekten kaçmayın" diyebilmiştir.

Tarih boyunca gittiği her yere medeniyet, eşitlik ve adalet götüren yüce Türk Milleti'nin, tarihiyle yüzleşmekten çekineceği tek bir tarih sayfası bile yoktur. Çünkü Türk tarihinin her bir sayfası-hatta her bir satırı- ayrı bir kahramanlık, ayrı bir zafer ve

ayrı bir onur öyküsüdür. Başka hiçbir millet yoktur ki, böylesine şerefli ve medeni bir tarihe sahip olsun. Tanrı, bu ayrıcalığı sadece ve sadece bu yüce millete nasip etmiştir. Bu yüzden Türk Milleti, tarihiyle yüzleşmekten çekinmez, tarihiyle gurur duyar.

Bugün, işte bu yüce millete "soykırımcı" ve “barbar” sıfatını yapıştırmaya çabalayan Batı'nın tarihi ise soykırımlar, barbarlıklar, canilikler, ahlaksızlıklar ve de sapıklıklar üzerine kurulu vahşi bir tarih olmaktan ibarettir. Batı tarihinin hangi sayfasını açsanız, orada bir soykırımla ya da başka bir insanlık dışı vahşilikle karşılaşsınız.

İşte bu yüzden, Türk'e "soykırımcı" damgası vurma çabası içinde olanlara, önce kendi tarihleriyle yüzleşmelerini öneririz...Çünkü soykırım ne demek, barbarlık ne demek orada tam manasıyla görecektir.

Bu yazıda eli kanlı Batı'nın vahşiliğini anlatmak için yıkanmak nedir bilmeyen Fransızların sokaklarında leş gibi insan kokusundan gezilmediğinden, Engizisyon mahkemelerinin diri diri yaktığı veya kazığa geçirdiği insanlardan, Haçlı ordularının kadın-çocuk-yaşlı demeden din adına yaptığı katliamlardan veya Afrika'da milyonlarca zenciye ve Amerika kıtasında milyonlarca yerliye yapılan soykırımlardan detaylıca bahsedecek kadar geriye gitmeyeceğim. Sadece son yüzyılda yaptıklarından bile bize bolca malzeme çıkar.

İşte “medeni” Batı'nın son yüzyıl içerisinde yaptıklarından bazıları:

--- İngilizler 1930'lu yıllarda, Hindistan'da bağımsızlık yanlısı ulusal önderlerin hemen hemen tamamını hapse atmıştı. Amristar kentinde İngiliz kumandan,tüm şehir halkının İngiliz bayrağının önünden diz üstünde geçmesini istemiş ve bu isteğini yaptırmıştı. Gandhi'nin "barış için denize yürüyüş" eylemine İngiliz askerleri ateş açmış ve yüzlerce Hintliyi katletmişlerdi.

--- Fransız askerleri, 8 Mayıs 1945'te Cezayir'in Setif kentinde, İkinci Dünya Savaşı'nın bitimini

kutlayan Setifliler'in yeşil-beyaz Cezayir bayrakları açması nedeniyle kitle üzerine ateş açtı ve Fransız ordusu tüm Cezayir'de katliamlara girişti. Tam 45 bin sivil Cezayirli'yi öldürdü.

--- İtalya, işgale tam 20 yıl direnen Libya halkına karşı, eşine sık rastlanmayan bir vahşet uyguladı. İtalyan ordusu, içme suyunun halk için her zaman yaşamsal önemde olduğu bu çöl ülkesinde, direnişi kırmak için su kuyularını dinamitledi ve kumla doldurdu. Köyleri ateşe verdi, köylüleri topraklarından sürüp toplama kamplarında açlığa mahkum etti. Mısır-Libya sınırına 200 kilometre, aşılması güç dikenli tel örerek direnişçilerle ailelerini Libya'ya hapsetti.

--- Fransızlar, Cezayir'de 1955'ten sonra gözaltına alınanlara sistemli bir şekilde işkence uyguluyor, direniş önderlerini tutuklevlerinde öldürüyorlardı. Köylülerin özellikle verimli ovalardaki ürünleri ve köyleri yakılıyor ve her yaştan Cezayir köylüsü dağlık yörelere sürülüyordu. Onbinlerce insanın yarı aç yaşamaya mahkum edildikleri toplama kampları oluşturuluyordu. 1960 başlarında bu kamplarda tutulan Cezayirli'lerin sayısı 2 milyonu bulmuştu. Cezayir 1962 yılında bağımsızlığına kavuştuğu zaman 1,5 milyon insanını kaybetmişti. Bu kayıp toplam nüfusun %16,5'ine denk düşüyordu ve o güne dek bir ulusun gördüğü en yüksek oranlı insan kaybıydı.

--- İngiltere, Çinlilere ucuz Hint afyonunu içirtmek için kararlı bir program uyguladı. Afyon tüketiminin gerçek bir toplumsal yıkıma sebep olması nedeniyle Pekin hükümeti, 1839 yılında afyon ticaretini yasaklayan bir yasayı uygulamaya soktu ve ele geçirdiği afyon stoklarını imha etti. Bu gelişmeler üzerine İngiltere, kantonu bombaladı(1841), Şangay'ı işgal etti ve Nankin'e yürüdü. Çin, 1842 yılında yenilgiyi kabul etti ve afyon ticareti tekrar serbest bırakıldıktan başka, beş büyük Çin limanı İngilizler'in denetimine girdi. Hong-Kong İngiltere'ye bırakıldı.

--- Fransa, Cezayir'i destekleyen Tunus'u cezalandırmak için 1958 yılında Sakied Sidi köyünü bombalayarak 1000'e yakın sivil katletti. 1961 yılında Tunus, Birleşmiş Milletler'e başvurarak, Fransa'nın Tunus'daki bütün askeri üslerini(Bizerte dışında) boşalttırdı. Bu üssün boşaltılmaması nedeniyle üssün etrafında barış eylemi yapan kalabalığı havadan bombalayan Fransa, 30 bin Tunuslu'yu öldürdü.

--- ABD, 1.Körfez Savaşı'ndan sonra Irak'a

ambargo koydu ve çoğunluğu çocuk olmak üzere bu ambargo yüzünden ilaç bulamayan binlerce insan, can çekişe çekişe öldü. Ayrıca bugün Irak'ta hala birçok insan, 1.Körfez Savaşı'nda ABD ordusunun kullandığı kimyasal silahların izini taşıyor. ABD kana doymamış olsa gerek bugün Irak'ta hala katliamlarını sürdürüyor ve Nazilerin toplama kamplarından farkı olmayan hapishanelerinde binlerce Iraklıyı türlü türlü işkenceden geçiriyor, beslediği ve silahlandığı kürtlerini de yanına alarak Irak'ın kuzeyinde Türkmenlere karşı zulüm ve katliama devam ediyor.

--- Bazılarının "medeniyet" dediği Avrupa'da, çok değil daha birkaç yıl öncesine kadar Sırplar tarafından Bosnalı Müslümanlara yönelik olarak tam anlamıyla bir soykırım uygulandı. "Medeniyet" ise neredeyse Müslüman Bosnalılar tamamen yok olduktan sonra duruma "müdahale" etme gereği duydu!

Şimdi biraz da vahşi Batı'nın Ortadoğu'daki artıkları olan Ermenilere ve İsrail'e değinelim...Onlar da Batı'daki ağabeylerinden çok şey öğrendiler ve öğrendiklerini de her fırsatta uyguladılar ve hala uyguluyorlar. Mensubu oldukları "medeniyet"in karakterine göre hareket ediyorlar ne de olsa...

Asla unutulmayacak ve cezasız kalmayacaktır ki, 1906-1922 yılları arasında Anadolu'da ve Kafkaslarda 517.955 Türk, Ermeniler tarafından katledilmiştir. Sayısı tespit edilemeyenlerle birlikte bu rakam 2 milyonu bulmaktadır.

Yine asla unutulmayacak ve cezasız kalmayacaktır ki, 26 Şubat 1992'de Azerbaycan'ın Hocalı kentinde sivil halka karşı Ermeniler tam anlamıyla bir katliam yapmışlardır. Ermeniler, Azerbaycan'ın Karabağ bölgesinde 7 bin kişilik nüfusa sahip ve coğrafi konumu itibarıyla bölge için stratejik önemi olan Hocalı kentini ele geçirmek için 25 Şubat gecesi harekete geçmişler ve Hocalı'nın işgali sonucu sivil, eli silahsız Azerbaycan Türkleri, çocuk, kadın, ihtiyar ve genç ayrımı yapılmadan Ermeniler tarafından katledilmiştir. Resmi verilere göre o gece 613 kişi hunharca katledilmiş; bunlardan 83 çocuk ve 106 kadın acımasız yöntemlerle işkence yapılarak öldürülmüştür. Ayrıca, 487 kişi ağır yaralanmış ve 1275 kişi ise rehin alınmış, geri kalan nüfus da binbir zorlukla canını kurtarmıştır. 26 çocuk

tamamen ve 130 çocuk ise kısmen öksüz kalmıştır. Ermeniler, şehitleri acımasızca gözlerini oyarak, kafataslarının derisini soyarak ve vücutlarının farklı organlarını keserek öldürmüştür. Küçük çocukların gözleri oyulmuş, hamile kadınların karınları yırtılmış ve insanlarımız diri diri toprağa gömülmüştür. Hatta şehitlerin bir çoğunun cesetleri katil ermenilerce yakılmıştır.

Yahudi İsrail ise yıllarca Filistinli halkın üzerine kara bir bulut gibi çökmüş ve her gün kan dökmüştür, yetmemiş olacak ki son günlerde de Lübnan'da çocuk katiliğine soyunmuştur ve tam manasıyla bir terör örgütü gibi hareket etmektedir. Zaten İsrail dediğiniz, **en büyük terör örgütü olan ABD**'nin Ortadoğu'daki karakolu değil mi?.. Şöyle bir "En Azılı Terör Örgütleri" listesi hazırlayacak olsak, ilk üç sırada sırasıyla ABD, AB ve İsrail yer almaz mıydı?.. Bunlar cevabı malum sorular aslında.

Tabi ki vahşiliğin tek göstergesi, yapılan katliam ve soykırımlar değildir. Yaşayış biçimindeki sapkınlıklar ve sapıkça alışkanlıklar, her türlü yoldan çıkmışlık ve taşkınlık, kısacası ahlaki yoksunluk ve değersizlik de insanlıktan çıkmışlığın, yani vahşiliğin önemli göstergeleridir. Ve bunların hepsini Batı'da bolca bulabilirsiniz.

Tüm bunlar kanıtlıyor ki; medeniyet demek, gökdelenlerden oluşan şehirler kurmak veya her şeyi bilgisayarlara bağlamak değildir. Medeniyet hala Yörük Türkünün obasında ve Orta Asya Türkünün çadırındadır.

Bir zamanlar "medeniyet" denince batı'yı örnek gösterenlere karşı en güzel cevabı İstiklal Marşımız'ın şairi Mehmet Akif Ersoy vermişti "Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar" diyerek. Fakat bazıları hala İstiklal Marşımız'ı okuma gereği duymamış olsalar gerek hala "medeniyet" diye bize vahşi Batı'yı yutturmaya çalışıyorlar ve bizim de Batılı olmamız gerektiğini telkin edip duruyorlar. Allah yazdıysa bozsun!..

Özetle, medeniyeti Batı'da veya Doğu'da arayan şaşkın ördeklere seslenmek istiyorum: "Aslında tam da medeniyetin üstüne basıyorsunuz. Gerçek medeniyet Türk Dünyası'ndadır. **Medeniyet demek Türk demek, Türk demek medeniyet demektir**".

YAKARIŞ - 2

Bir gün olur, elbette eski beğler dirilir;
Yine kılıç kuşanır tarihteki paşalar.
Yine canlar alınıp nice canlar verilir,
Yiğit akınımızdan yine dünya şaşalar.

"Türk tarihi" denen kahramanlık şiirini
Yeniden yazmak için harcayacağın kandır.
Mısraların içinde en güzel ve derini
Batıda "Niğebolu", doğuda "Çaldıran"dır.

Yine batılıların üçüncü Kosova'da
Topraklara sereriz, bir değil, birkaçını.
Çekilince kılıçlar yeniden Haçova'da
Param parça ederiz Cermenliğin haçını.

Yine ufka açılır şanlı korsanlarımız,
Bir Türk gölü yaparlar Akdeniz'in içini.
Acı acı gülerken bu gün susanlarımız.
Yarın rezil ederler Romalının piçini.

Genç Fatih'in ordusu yine tekbir alınca
Söndürürüz kâfirin Meryem Ana mumunu.
Haritadan sileriz Tuna'ya at salınca
Ulah'ını, Sırb'ını, Bulgar'ını, Rum'unu.

Gövdesini elbette döndürürüz kalbura
Bir geçerse Moskof'un elimize yakası.
Çanakkale önünde yine kopar bir bora
Süngümüzle bozulur İngiliz'in cakası...

Yiğit Harbiyeliler! Öğrenin dersinizi:
Kahraman göz kırpmadan düşmana saldırandır.
Vazifeniz: Kaniye, Silistire, Pilevne,
Niğebolu, Kosova, Malazgird, Çaldıran'dır.

Yarın Yavuz dirilip bize buyruk verince
Kızgın kum çöllerini yeni baştan aşarız.
Kanlarımız sebildir; akıtarak hepsini
Belirsiz mezarlarda anılmadan yaşarız...

H. Nihal ATSIZ

ÜLKÜ

■ A. ENİS TURAN

Yaklaşık bin yıl süren bir kopukluk. Kendi benliğine, kendi duyuş, kavrayış ile düşünüşüne bağlı olmadan, olamadan boşlukta yaşama yılları.. böylece sürüp giden yaklaşık beş - altı yüz yıl boyunca Türk ulusunun büyük bölümü geçmişte yaşattığı dil-düşüncü-duygu varsıllığını kar altında gün yüzüne çıkmayı bekleyerek geçiren kardelenler gibi uzak bölgelerde, uçalarda geçirip öylece durup dondu, kaldı.

Bu ucra yerlere çekilmiş köylerin birinden, Toroslardan Selanik yöresine göç eden Yörüklerden biri, ilk Türkler gibi sarışın, kutlu gök görünümünde gözleri olan biri çıktı.

Sürekli okuyup duran bu öncü, bir gün Çankaya köşkünde yanına topladığı değişik Türk topluluklarından arkadaşlarıyla ünlü sofrasında oturuyordu.

Masada Azerbaycanlı Ahmet Caferoğlu, Kazanlı Reşit Rahmeti, Kazanlı Sadri Maksudi Arsal, Başkurt Abdülkadir İnan, Uşaklı Besim Atalay, Kilisli Rifat Bilge, Kazanlı Hamit Zübeyir Koşay, Kırımlı Mehmet Ayas İshakî, İstanbullu Hüseyin Namık Orkun, Ömer Sami Coşar.. gibi bilginler vardı.

Atatürk bu gece çok sıkkın görünüyordu. Gözlerini masada oturanların yüzlerinde birer birer gezdirdikten sonra söze başladı:

--- Bugün, merhum Ziya Gökalp Beyin makalelerinden birini okudum. Bizzat kendisinin, Arapçanın nahvine göre istimâl ettiği “Mefkûre” kelimesi nazârı dikkatimi celbetdi. “Türk dilini çalışmalarının merkezi olarak ittihaz etmesi gereken bir Türkçüye Arap dilinin kaidelerine bağlı kalarak “Mefkûre” kelimesini ıstikak ettiren saikler ne olabilirdi?” diye düşündüm. Sonra Arnold Toynbee’nin bir makalesini Fransızca olarak tedkik etdim. Meşhur tarihçi bu makalesinde: Milletlere millî hedefler, millî mefkûreler, ideler, ideallar göstermeden, bu idealleri o cemiyetin münevverleri ve asgari bir cemiyetine şâmil kılmadan miskinlikten asla halâs olunamayacağı”nı sarâhaten belirtiyordu.

Atatürk bu sözleri söyleyip sustuktan sonra masada oturanlar Arnold Toynbee’nin bu husustaki görüşlerinden söz ettiler. İde, ideal, mefkûre, maksad, hedef.. bu sözcükler geçtikçe

Atatürk sanki daha derin düşüncelere dalıp gidiyor gibiydi..

Sonra yeniden söze başlayarak:

--- Bir milletler halitası olan Osmanlı topraklarında çok değişik milletlerden şahıslarla birlikte, bir arada yaşadım. Açıkça gördüğüm şudur: Türkler diğer milletlere nazaran kıyas kabul edilmeyecek surette daha zekidir. Daha çok idrak, daha çok düşünme istidadına sahip bir millettir. Bu milletin atalarının da aynı surette bu mahiyetleri taşıdığına şübhe olmadığı gibi tarihde husûle gelen hadiseler de bu hükmümüzün şahididir. Benim bu sahadaki tespitlerim Türk askerinin cephede gösterdiği fevk-ül-beşer üstünlüğünü görmekle hasıl olmuş, yalnız savaş hususlarındaki tesbitlerim midir? Zannedirim, Türk milletinin üstünlüğünü benden evvel fark etmiş şahıslar da vardır. Bu hususu derinlemesine tedkik etmiş değilim?

Atatürk bu sözleri söyledikten sonra soru dolu gözlerle masadakilere bakıp öylece kaldı.

İstanbul Üniversitesi öğretim görevlilerinden Azerbaycanlı Ahmet Caferoğlu:

--- Bu mevzuda sizin tespitlerinize ulaşan birçok dahi kişi vardır, pašam. Bu kişilerden biri de ünlü “MUHAKEMETÜ’L-LÛGATEYN” adlı şaheserin yazarı Ali Şir Nevaî’dir(M-L). Nevaî bu eserinde şöyle bir tesbitde bulunmaktadır: **“Ancak, Türk’ün büyüğünden küçüğüne dek, yumuşçusundan (hizmetkârından) yöneticisine dek, (hepsi) Fars dilini bilirler. Ayrıca, Türk şairleri Fars dili ile çok değişik şiirler, görklü sözler(vecizeler) söylerler. Ancak, Fars ulusunun en bayağısından en seçkinine dek, en bilgisizinden en bilgisine dek, içlerinden bir teki bile Türk dili ile konuşamaz. (Tek tük**

(M-L) Ali Şir Nevaî’nin 15. yüzyılda Türk dilinin Fars diline karşı bütün yönleriyle üstün olduğunu göstermek için yazdığı “MUHAKEMETÜ’L-LÛGATEYN” adlı eserini Türkiye Türkçesine İshak Refet Işırtman çevirmiştir. Bu eserin büyük bir bölümüyle ilgili gerekli bilgiler kendisine sunulmasına karşılık 1941 yılında yayınlandığı için Atatürk bu çeviriyi göremedi. Daha sonra Sema Barutçu Özönder bu eser üzerinde bir çalışma yapmış, bu çalışma da yine Türk Dil Kurumu yayınları içerisinde 1996 yılında yayımlanmıştır.

konusanlar ise), konuştuklarının anlamını dahi bilmezler. Yüzde biri, binde biri bile bu dili(Türkçeyi) öğrenip konuşacak olsa, onu dinleyenler bilir, onun Sart(Fars) olduğunu anlar. O konuşan kişi de kendi gülünçlüğünü kendisi sezip bilerek kendisi söyler. (A-Ş-N*)” diyor. Türk dilinin Herat gibi, Türklüğün en parlak bir merkezinde günden güne Fars dili karşısında sönerek daha az kullanılmaya başlanması karşısında Ali Şir Nevaî çok derin acılara gömülmüştür. En sonunda duyduğu bu acıları gelecek nesillere aktarmayı düşünmüştür. İşte, “MUHAKEMETÜ’L-LÛGATEYN” bu düşünceyle yazılmıştır.

Atatürk Ahmet Caferoğlu’nun çok derin bir kavrayış, üstün öğretme yordamıyla verdiği bu bilgiler üzerine duygulanarak:

--- “MUHAKEMETÜ’L-LÛGATEYN”i günümüz Türkçesi ile neşrederim! Bu sahada çalışma yapmış olan bir arkadaşımız var mı?

Reşit Rahmeti Arat söz alarak:

--- Uzman dilcilerimizden İshak Refet Işıtman “MUHAKEMETÜ’L-LÛGATEYN”i günümüz Türkiye Türkçesine çevirmesi için değişik kütüphanelerdeki bütün taş baskılarını temin etmeğe çalışıyoruz. Şimdilik elimizde birkaç nüsha var. Eksik nüshaların eksiklerini gidermek için elde edilebilecek bütün nüshaları bulmamız gerekiyor. Zannederim, birkaç yıl içerisinde bu eser üzerindeki çalışmalarını bitirecektir.-dedi.

Atatürk yaverini çağırarak:

--- Yazın,-dedi:- İshak Refet Işıtman Bey’in “MUHAKEMETÜ’L-LÛGATEYN” adlı çevirisi için gerekli imkânlar hazırlansın! Yarın akşam sofraya İshak Refet Beğ de davet edilsin!

Yaver “Başüstüne” diyip çıktıktan sonra Atatürk Ahmet Caferoğlu’na bakarak:

--- Ali Şir Nevaî, bu sözleriyle Türklerin Farsçayı kolayca öğrenecek zekâ ve kabiliyetde

(A-Ş-N*) “Amma Türkniñ ulugdın kiçigige degince ve nökerdin begige degince, Sart tilidin behremenddirler.. hatta Türk şuarâsı kim Farsî til bile rengin eşâr ve şîrîn göftâr zâhir kılurlar, ammâ Sart ulusuniñ erzâlidin eşrâfıgaça ve âmisidin dânişmendıgaça, hiç kaysı Türk tili bile tekellüm kıla almaslar. Ve tekellüm kılğanıñ manisin hem bilmesler. Eğer yüzdin, belki miñdin biri bu tilni örgenip söz ayıtsa hem, her kişi işitse bilür ve anıñ Sart ikenin fehm kılur ve ol mütekellim öz tili bile öz rûsvâligıga özi ikrâr kılğandır”. - “MUHAKEMETÜ’L-LÛGATEYN” - Ali Şir Nevaî.

olduklarını, Farsların ise en ileri gelenlerinin dahi böyle bir kabiliyetden mahrum olduklarını mı, ifade etmiş oluyor? Kısacası, bu sözleriyle Türklerin kavrayış bakımından Farslardan çok üstün olduklarını anlatmak istiyor, değil mi?

Ahmet Caferoğlu:

--- Evet, paşam. Nitekim bu eserinde ayrıca şöyle diyor: “**Türk Sart’tan(Fars’tan) daha ivedi kavrar, daha yüksek algılayışlı, yaratılışı daha saydam, daha arı-duru (bir) varlıktır. Sonra, Sart (da) Türk’e göre us yürütme ile bilimde daha özenli-sak(dikkatli), (bilimde) olgunluk üzere düşünceleri kavramada daha derin sonuçlara varıcıdır. Bu durum Türklerin içtenliği ile iyi düşüncelerine, Farsların ise bilim, bilimsel alanlar ile derin düşüncelerle (uğraştıklarını) ortaya çıkarmaktadır(göstermektedir).(A-Ş-N**)**”

Atatürk bu sözler üzerine daha çok duygulanmıştı. Bu sözlerden aldığı sevinçle öğrenmek, gün yüzüne çıkarmak istediği bir konuyu açtı:

--- Böyle bir milletin kendi dilini de zengin bir kelime hazinesi ile doldurmuş olması, her türlü mânâ ve mefhumu kendi milletin fehm ve idrâki ile istihsal etmesi lâzım gelmez miydi?-Bu sözleri söylerken sırayla Rifat Bilge, Besim Atalay, Reşit Rahmeti, Sadri Maksudi ile Abdülkadir İnan.. beğlere baktıktan sonra..- Pekalâ, Mefkûre, tefekkür, ide, ideal, maksad, gaye.. bu mücerred kelimelerin Türkçeleri niçin yokdur? Bu, noksan kabiliyetli milletlerin dillerinde bu kadar mücerred kelime istihsal olunmuşken yüksek idrakli, hadiselerin derûnî meselelerine mudrik, üstün kabiliyetli Türklerin dillerinde bu kelimelerin Türkçe mukabilleri nasıl olmaz?

Atatürk büyük bir merakla bu sözlerine yanıt bekliyordu. Eski Türk lehçeleri ile çağdaş Türk lehçelerinden çok büyük bir bölümünü bilen, Eski Uygur Türkçesi metinleri üzerine metin çevirileri yapan, yalnız Karahanlı Türkçesinin değil, bütün Türk tarihinin en görkemli eseri olan **KUTADGU BİLİĞ’i**

(A-Ş-N**) “**Türk Sartdın tiz-fehmrak ve bülend-i idrâkre ve hilkatı sâfrak ve pâkre mahlûk boluptur. Ve Sart Türkdin taakkul ve ilimde dakîkrak ve kemal ü fazl fikretide amîkrak zuhûr kılıptır ve bu hal Türklerniñ sıdk u safa ve tüz niyetidin ve Sartlarnıñ ilim ve fûnûn ve hikmetidin zâhir durur**”.

bitirmesini heyecanla beklediği Reşit Rahmeti ne diyecekti?!

Sibirya'daki otuz sekiz Türk topluluğu başta olmak üzere eski Türk lehçeleri ile çağdaş Türk lehçelerini, Türk topluluklarının tefekkür dünyasını, dilini, kültürünü çok iyi bilen Başkurt Türklerinden Abdülkadir İnan?!

DEDE KORKUT Destanları üzerinde çok verimli çalışmalar yapmış, Eski Türkiye Türkçesinden yüze yakın el yazması eserdeki Türkçe kökenli binlerce sözü belirleyerek **TARAMA SÖZLÜĞÜ** için gerekli alt yapının büyük bir bölümünü göz önüne sermekte olan dil ögesi(dahisi): Kilisli Rifat Bilge?! Rifat Bey, Eski Türkiye Türkçesi ile Osmanlıcanın ilk dönemlerinden taradığı bunca eserin içerisinde “İde”, “İdeal” karşılığı Türkçe kökenli bir kelime ile karşılaşmamış mıydı?!

Tarihçi olmasına karşılık Türkçenin gelişme metodolojisini **TÜRK DİLİ İÇİN** ile **MİLLİYET DUYGUSUNUN SOSYOLOJİK ESASLARI** adlı eserlerinde en mükemmel bir şekilde yazmış olan Kazanlı Sadri Maksudi Bey?!

Peki yıllardır engin Arapça bilgisi ile birçok eser üzerinde çalışan, Türkiye Türkçesi Yöre ağızlarını çok ayrıntılı bir biçimde bilen.. 11. y.y.daki Türkçenin söz varlığını göz önüne seren, Karahanlı Türkçesi döneminin en görkemli eseri: Kaşgarlı Mahmud'un **DİVANÜ LÜGAT'İ-TÜRK** adlı eser üzerinde çok verimli çalışmalar yapan.. Eski Kıpçak Türkçesi kaynaklarından **ET-TUHFETÜ'Z-ZEKİYYE Fİ'L-LÜGATİ'T-TÜRKİYYE(ET)** adlı eseri tarayarak bu eseri Arapçadan Türkçeye çevirecek olan.. 16.y.y. Türkiye'sinin dilbilgisini işleyen, 1537 yılında yazılmış Bergamalı Kadri'nin “**MÜYESSİRET-ÜL İLM**” adlı dilbilgisini.. 17. y.y.'da, Mısır'da konuşulan Türkçeyi Araplara öğretmek için “**EŞ-ŞÜZÜR-ÜZ-ZEHEBİYYE**” Çağatay Türkçesi döneminin büyük sözlüğü “**LÜGAT-i SENG-LÂH**”, üzerinde çalışan.. “**TÜRKÇE İLE ARAPÇANIN KARŞILAŞTIRILMASI**” adlı kitabında Türkçenin Arapçadan üstünlüklerini gösteren Uşaklı Besim Atalay?!..

(ET) Besim Atalay bu çalışmasına çok önceleri başlamış olup bu eserden edindiği sözlük bilgisi ile çok sayıda sözcüğün türemesine katkıda bulunmasına karşılık çalışmalarını bitirip bu kitabı yayınlaması 1945 yılında olmuştur. Bu eser Türkoloji çalışmaları bakımından çok büyük bir kaynaktır. Ancak, nerede, hangi tarihte, kimin yazdığı belli değildir.

Türkçenin yazılı kaynakları bakımından ilk dönemi olan Eski Türkçenin Uygur Türkçesi dönemi üzerine **ESKİ UYGUR TÜRKÇESİ** adlı bir sözlük denemesi yaparak Atatürk'e sunan, 13.y.y. - 14. y.y.daki Kıpçak Türkçesinin dilbilgisi, Esîrüddin Ebî Hayyân el-Endülüsi'nin **KİTABÜ'L-İDRÂK Lİ LİSÂNİ'L-ETRÂK**(1312) adlı eserini çevirerek 1930 yılında yayımlayan Ahmet Caferoğlu?!

Ötekiler de bu kişilerden aşağı kalır kişiler değillerdi.

Atatürk, bütün görünüşüyle yüreğinin çarptığı belli olan bir görünüm içerisinde bu bilginlere bakarken birden Abdülkadir İnan'ın gözlerinde gülümseyen bir ışıltının yaldızlandığını.. Kilisli Rifat Beğ'in bir sözler söyleyecek gibi olduğunu... Reşit Rahmeti ile Sadri Maksudi'nin ise o düşünceli görünümeleri içerisinde yavaşça başlarını kaldırdıklarını sezmişti!..

Atatürk gözlerden, küçücük baş kıpırtılarından duyguları, düşünceleri okumayı bilirdi.. Evet, kesinlikle bir umut ışığı vardı!.. Reşit Rahmeti ile Sadri Maksudi'nin düşünceli baş kıpırtısı da!.. Abdülkadir İnan'ın köz yalazı gibi yalazlanan gözleri de!.. Kilisli Rifat Bilge'nin konuşmadan önceki kısa duralaması da!.. Bunlar birer umut, birer sevinci(müjde) belirtisi idi!..

Az sonra bozulmamış çocuk duygularıyla bir aksakal olgunluğundaki düşüncelerini kaynaştırmış saydam “Başbuğ”un daha çok üzülmeye dayanamadı. Abdülkadir Bey söze başladı:

--- Sibirya'daki Türkleri Hristiyan yapmak isteyen Rus Ortodoks kilisesi papazları Petersburg'da Türkoloji fakültesi ile işbirliği yapmak zarureti hissetmişlerdi. Papazlar, çok güçlü bir dil olan Latince söz varlığındaki kelimelerin bu Türk topluluklarında mukabillerinin olmadığını düşünerek bu işin çok müşkül olacağını düşünüyorlardı. Ancak, çoğu bu yöredeki topluluklardan olan türkologların verdikleri raporlar karşısında şaşkınlığa düştüler. Çünkü, bir tek “maksad” kelimesi mukabili Arapçada maksud, mekasid.. gibi ancak sekiz müştakk(M) var iken, Eski Türkçedeki “U-mak”

(M) Müştak: Ortak kökten. Kökteş. Örnek: Art, artmak, artık / artuk”fazla”, artı”zait”, ardışık, artçı, art arda, ardıcıl(müteselsil).. gibi. Bu “kökteş söz öbeği”nin belirleyicisi: “art”tır.

fiilinden müştakk yalnız Yakutçada on sekiz kelime, Hakasçada on dört kelime vardı. Eski Kıpçakçadaki er- kökünden gaye, maksad mukabili bugünkü Kıpçak ağızlarında on civarında mukabil kelime tesbit edilmiştir. Bu sözler yalnız yaygın ağıza göre verilen bilgilerdir. Yöre ağızları şimdilik bütünüyle araştırılmış değildir. Türkiye’de kullanılan: Ergen, ergin, eriş.. kelimelerinin kökleri de eski dönemlerde bu kökten türemiş mefhumlardan envai türde kelimelerin varlığını göstermektedir. Türkçenin şark-ı vasatdaki kütlesinde Arapça, Farsça, Yunanca ile Latince dillerinin tesiri ile eriyip yok olan kelimelerin izleri uca yerlerde yaşamaktadır. Meselâ, “Er-” kökünden, “Erek”, “Ergi”, “Erenek”, “Erlek”.. biçiminde kelimeler istihsal edilebilir. Bana birkaç gün mühlet vererseniz, Sibiryâ ile Kıpçak Türkçelerinde kullanılan bu kelimelerin listesini size takdim ederim, paşam.

Atatürk bu sözleri dinlerken az önceki kaygılı yüzü birden değişmiş, gözlerinde sevinç, bu sevinçle birlikte ulusuna, kendi diline duyduğu kıvanç ışıltıları yansımış durmuştu.

Sevinçle dalgalanan, kıvanç yüklü bir sesle:

--- Çok memnun olurum, Abdülkadir Beğ!- dedi.

Uşaklı Besim Atalay:

--- Kaşgarlı Mahmud’un DİVANÜ LÜGAT’İT-TÜRK adlı eserinde “Ulaşmak” ile “İletmek”- “İlmek” fiillerinden töremiş maksad, gaye, Osmanlıca’da mefkûre, Arapçada: Emânî; Yunancada: “İdeal” sözleri türünden sözlerin türemiş olabileceğini gösteren onlarca kelime vardır. Eski Türkçe “U-mak” fiili de bu mefhumları karşılayan çok dikkat çekici, çok töretken bir fiili köküdür. Burada, kelimenin hakiki menşei: “U-” kökü olup yeterli, muktedir olmak, gücü yetmek.. manalarına gelir.. Başlı başına bu fiil, bu fiilden töremiş, mücerret kelime “Uğan” bile Türkçenin ifade kabiliyetini göstermek için yeterlidir. Kelimeyi menşeiye göre tasnif edersek: “U-mak” gücü yetmek, mefhumundan da “ulaşabilmek” anlamını muhtevidir. Israrla Farsça olduğu söylenen, ancak başa baş geriye gidilerek belgelenemeyen “Umaç / Amaç” biçiminde bir kelime vardır..

Besim Beğ kısa bir soluklama içerisinde sözlerine ara verince Atatürk sordu:

--- Kelimenin menşeiini tesbit etmek için yalnız o ulusun geçmişindeki belgelere bakmak mı gerekir?

Besim Atalay:

--- Her iki ulusta da yazılı belge olması gerekir. Birinde bin yıl önceden kalma belge var, ötekinde yoksa, bu ölçü yeterli olmaz. Bence, menşe konusunda bir ulusun çok eski dönemlerinde birbirinden ayrılmış topluluklarının diline, o ulus içerisinde o kelimenin müştakk dediğimiz kökteş sözlerine de bakmak gerekir.. Burada. “Umaç”, hedefe gitmek için lâzım gelen gücü sarf etmektir. Yani, bir işe güç yetirmek için yönelmek, demektir. Kaşgarlının bu lügâtinde günümüzde muhtelif milletlerin tasavvur gücüyle hâsıla gelebilmiş en umulmadık kelimelerin Türkçe mukabilleri vardır. Meselâ, o devirdeki Türkler karlı dağların başlarında gözlerine at kuyruğu kıllarından bir tür gözlük yapar, bu gözlüğe de: “Közündürük - Gözündürük” derlermiş. Burada, bir yandan Türklerin, o dönemdeki atalarımızın icat etme kabiliyetini, bir yandan da Türkçenin, o dönemdeki dilimizin bu mefhumları karşılama kabiliyetini ve kifâyet gücünü görüyoruz. Yalnız, bu çalışmamızın daha sıhhatli olması için Ehremen Devletinin dili, Farsçanın en büyük lehçesi olan Pehlevice metinlerini, Soğdça, Toharca, Darice metinlerin mikrofilmlerini mütehassıs bir heyetin tedkik ederek Divan’daki kelimelerle karşılaştırması iktiza etmektedir. Şimdilik, Çuvaş, Sibiryâ Türk lehçeleri ile Yakut Türkçelerindeki belgelere ulaşabiliyoruz.

Bu sözler Atatürk’ün beklediği sözlerdi:

--- Demek, Türk Tarihi Tedkik Cemiyetinin bünyesinde bir çok büyük imkânlara sahip bir “Fars Dili ile Tarihi” bölümü faaliyet göstermelidir. Bu bölümle birlikte Türk Dilini de tafsilatlı olarak tedkik etmek lâzımdır. Bunun için bir fakülte bünyesinde “Fars lehçeleri” üzerine tedkik heyeti kurmalı, bu tedkik heyeti etimolojiye bakımından İran’daki ilim adamları ile teşviki mesai etmelidir.

Besim Atalay:

--- Evet paşam, bence de buyurduğunuz gibi olmalıdır.

Azerbaycanlı Ahmet Caferoğlu:

--- Besim Beğ Eski Türkçe ile Kaşgarlının sözlüğündeki bu fiilden bahis açarak Türkçe onlarca mücerret mefhumun âdetâ anası sayabileceğimiz “U-mak” fiilini göz önüne sermekle isabet buyurdular. Eski Kıpçak

devrinden kalmış risâleleri tedkik ederken birçok eserde “Ulgu”, “İlgü”, “İlkü”.. biçiminde, en çok da “Ülkü” biçiminde bir kelime nazâr-ı dikkatimi celbetmişti. Açıkça belli olduğu üzere: “Ülkü” kelimesi “Mefkûre” ve “İdeal” mukabili kullanılmıştır!..

Atatürk en çok.. en çok bu son sözleri dinleyince duygulandı. İşte! Sanıları boşa çıkmamıştı! Masadakilerin işittiği bir sesle, ancak kendi kendisine konuşur gibi:

--- “Ülkü”, sanırım “Ulaşmak”, “vasıl olmak” mefhumlarından?!

Reşit Rahmeti Arat da, sofrada olan öbür bilginler de Atatürk’ün bu konudaki derin kavrama yeteneği, Türkçenin kalınlaşma-incelme kuralına bağlı olarak söz varlığında görülen biçim değişikliklerini sezme yeteneği karşısında şaşkınlığa düşmüşlerdi(A).

Eski Kıpçak döneminden kalma çok sayıda elyazması eser üzerinde yaptığı araştırmaları incelerken Ahmet Caferoğlu, Reşit Rahmeti Arat, Rifat Bilge, Abdülkadir İnan ile Sadri Maksudi Arsal ile birlikte yüzlerce sözcüğün köktaşları üzerine bilgi-alış verişi yapmıştı. S. M. Arsal bu söyleşiler sonucu edindiği birikimden güç alarak:

--- Evet, ben de bu şekilde, Türkçenin karanlık dönemindeki “Ulagu”, “Ulaku”, “Ulaşmak”, “Ekleme”, “Erişmek” anlamına gelen bir eylemin “Ulku” biçimini aldıktan sonra incelme sonucu “Ülkü” biçimini aldığını sanıyorum!-dedi.

Başta Kilisli Rifat Bilge, Kazanlı Reşit Rahmeti olmak üzere oradaki bilginlerin hepsi bu sözcük köken bilgisi çözümlemesini yapılabilecek en doğru belirleme olarak görerek kimileri sözle, kimileri de başlarını aşağı doğru sallayarak Atatürk’ün öne sürdüğü, Sadri Maksudi Beğ’in daha geniş bir biçimde açıkladığı bu bilgileri doğrulamış oldular.

(A) Atatürk, gerçekten de çok büyük bir türkologdur. Onun yüzlerce sayfayı kaplayan Türkoloji çalışmalarını işlediği yazıları, konuşmaları, okuduğu kitaplar, bu alanda verdiği görevler, yazdığı matematik - geometri kitabı.. bütün bunların ötesinde böylesine üstün nitelikli Türkologları belirleyerek Türk Tarih Kurumu ile Türk Dil Kurumu çatısı altında birleştirmesi, onun yalnız Türk tarihinde değil, bütün yeryüzü tarihinde nasıl olağanüstü, benzersiz bir iş başardığını açıkça göstermektedir. Matematik - Geometri kitabı için de özellikle şunları söylemeliyim: Bu kitaptan bugüne dek yazılmış olan eserlerin çok büyük bir bölümünü tarayan, bütün uğraşları Türkoloji ile matematik - geometri üzerine olan bir araştırmacı olmanın birikimiyle bu sözleri söylüyorum.

Atatürk:

--- Bu tefsiriniz çok isâbetli! Pekâlâ, dilimizde “düşünce” kelimesi var. Ancak, vara-yoğa kullanılan bir “düşünce” sözü de daha çok işlendikçe her mefhumu karşılayamaz olacaktır! Bu mefhumla ilintili, daha teferruatlı mefhumları karşılamak için başka sözlerle karşılaşmadınız mı? Meselâ: “Tefekkür”, “Felsefe” karşılığı kullanabileceğimiz “düşünce” kelimesinden başka bir kelime!?

Kilisli Rifat Bilge heyecanlı bir sesle söze başlayarak:

--- Eski Türkiye Türkçesi ile alâkalı birkaç eserde “Tefekkür”, “Felsefe” karşılığı: “Düşüngü” kelimesinin kullanıldığını gördüm. Ayrıca, yine bu dönemden, Abdülkadir Beğ’in sözünü ettiği “er-” kökünden “erinç” kelimesinin türemiş olduğunu belirledik.

Atatürk:

--- “Düşüngü”!.. “Düşüngü”!.. “Düşünce”!.. “Ülkü”!.. -dedikten sonra: Demek, bu kelimelerin de Türkçe karşılıkları vardı! Ancak, yabancı dillerin istilası yüzünden, Türk aydınlarının şîrde, yazıda kullanmaması, medreselerde de bu kelimelerin kullanılmaması yüzünden unutuldu! Yapılması gereken bu kelimeleri bu yakınlarda yazdırılacak olan sözlükte de kullanarak Türk milletinin kendi kavrayışı, duyuşu ile düşünüşünü beyinlere, gönüllere işlemektir! Bunun gibi öz Türkçe kelimeleri geçmişin karanlık kalmış eserleri içerisinde belirleyip gün yüzüne çıkarırken hikâye, roman, tiyatro, gazete, ders kitapları.. gibi kitaplarda kullanırsak, bir yandan dilimiz daha çok güçlenecek, bir yandan da Türk evlâtlarının kendi ecdâdına duyduğu güven duygusu daha çok artacaktır!..

Atatürk bu tarihten yaklaşık bir ay sonra yanına çok sayıda dil bilgini ile mühendisi olarak Bursa’ya gitmek istiyordu. Atatürk, Kilisli Rifat Bilge’nin üzerinde çalışarak taramasını yaptığı “DİVAN-I TÜRKİ-İ BASİT(T-B)” adlı çalışmayı

(T-B) DİVAN-I TÜRKİ-İ BASİT - XVI. Yüzyıl şairlerinden Edirneli Nazmi Mehmet Bey’in 45 - 50 bin beyitlik divanındaki münacat, na’t, kaside, mersiye ve gazelleri arasına öz Türkçe ile yazıp serpiştirerek “DİVAN-I TÜRKİ-İ BASİT” adını verdiği manzumelerdir. Prof. Dr. Fuat Köprülü tarafından toplanıp “MİLLÎ EDEBİYAT CEREYANININ İLK MÜBEŞŞİRLERİ ve DİVAN-I TÜRKİ-İ BASİT” adı altında 1928 yılında Devlet matbaasında bastırılmış olan bu bölümler taranırken divanın İstanbul Üniversitesi kitaplığının

Ankara'da kalarak bitirmesi gerektiğini bildirmiş, ancak Reşit Rahmeti Arat'ın kendisiyle birlikte Bursa'ya gelmesini istemişti.

Reşit Rahmeti Arat KUTADGU BİLİĞ üzerine yaptığı çalışmalarının gecikebileceğini, söyleyince trende bir odanın düzenlenerek çalışmalarını orada sürdürebileceğini, yol boyunca bu eser üzerine gerekli bilgileri edinmek için birçok sorular soracağını söyledi.

Bunun üzerine trendeki odalardan biri kütüphane biçiminde düzenlendi. R. R. Arat'ın o günlerde çalıştığı KUTADGU BİLİĞ adlı eserle ilgili iki yüz dolayında kitap bu odaya taşındı.

Bu yolculuğa İshak Refet İşıtman, Besim Atalay ile Sadri Maksudi Arsal da davet edildi. Yol boyunca Reşit Rahmeti Bey bir yandan KUTADGU BİLİĞ üzerine yaptığı aktarma üzerinde çalışıyor, bir yandan da Atatürk'ün arkadaşlarıyla birlikte oturduğu geniş kompartımana gelip onlarla birlikte çay içiyor, aktardığı beyitlerle ilgili bilgi veriyordu..

Reşit Rahmeti Beğ bu kompartımana her gelişinde Atatürk bir çocuk gönlünün duruluğu ile sorup duruyordu:

--- Reşit Rahmeti Beğ, şimdi neredesiniz?!

Reşit Rahmeti Arat derin düşüncelere dalarak bir-iki solukluk duralamadan sonra aktardığı son beyitlerle ilgili bilgi veriyordu:

--- Şimdi paşam.. İlig, yani hakan Ögdülmüş'e bir soru soruyor. Soru beyit biçiminde, 1665. beyit şöyle:

Yana aydı ilig eşittim bu söz

Tusulmaz kayu ol kişige yawuz?

Beytin anlamı şöyle:

Yine sordu hakan: (Peki), işittim bu sözü

Bir kişi için yararsız, kötü-yavuz olan nedir?

Atatürk böyle durumlarda hep gülümser, ilgi çekici bir bilmeceyi çözmek ister gibi derin düşüncelere dalarak sözün sonunu sorardı:

--- Ögdülmüş nasıl bir karşılık veriyor?

Reşit Rahmeti Arat elindeki kâğıt tomarını iki eliyle tutarak Atatürk'ün karşısına oturdu:

--- Ögdülmüş bu soruya on bir beyit ile karşılık veriyor. Beyitlerin önce Karahanlı Türkçesindeki

biçimlerini, sonra günümüz Türkçesindeki karşılıklarını veriyorum(*):

1) Gerçekte yönetici(ilig, hakan) kendi ileri görüşlülüğü ile de bunun yanıtını bulabilir. (1)

2) Ey unur(gücü yeten, onur iyesi kişi, saygın kişi), yararsız olup bir kişi için olumsuzluğa yol açan şu üç nesnedir. (2)

3) Biri kötü yaratılışlı, dik başlı olmaktır. Biri de yalan söylemektir. (3)

4) Biri de kişileri alçaltan saranlıktır(eli sıkılıktır); Bunların üçü de bilgisizlikten ileri gelir. (4)

(*) Bu aktarmaları yaparken Reşit Rahmeti Arat'ın: "1- KUTADGU BİLİĞ - Metin, 2- KUTADGU BİLİĞ -Çeviri, 3- KUTADGU BİLİĞ - İndeks -(İndeksi neşre hazırlayanlar: Kemal Eraslan - Osman F. Sertkaya - Nuri Yüce). -İstanbul - 1976-Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yayınları: 47, Seri: IV - Sayı: A 12" gibi üç ayrı eserden yararlanmakla birlikte kendi kavrayışımla, kimi sözcüklere verdiğim yakın anlamlı karşılıkları kullanarak bu aktarmaları yaptım. -A. Enis Turan.

(1) Yanut birdi Ögdülmüş aydı ilig

Bügülep bu sözke yetürsü bilig. -1666. beyit.

(2) Kişige tusulmaz tükel yas kılır

Bu üç neñ turur kör ay ilçi unur. -1667. beyit.

(3) Biri arkuk erse bu kılkı yawuz

Takı biri yalğan tüzer erse söz. -1668. beyit.

(4) Takı bir saran ol kişide ili

Bu üç neñ üçegü bilgisiz tili. -1669. beyit.

(5) Kimiñ bolsa arkuk kılınçı otun

İşi barça tetrü bolur togsa kün. -1670. beyit.

(6) Çawıksa kim erse bu yalğan tilin

Sawı bardı yalñuk ara sen bilin. -1671. beyit.

(7) Saranlıқта inga negü bar adın

Tirer neñ yiyümez kalır neñ kidin. -1672. beyit.

(8) Negü tir eşitgil saranıg bilig

Ay çırguy ay muñlug ay tügmiş elig. -1673. beyit.

(9) Tiri bildiñ altun, yiyü bilmediñ,

Bu altun yığıp bir nelük birmediñ. - 1674. beyit.

(10) Ay dünya tirip sen yiyümez kişi

Yigüçi anundı anık tut aş. -1675. beyit.

(11) Ol üç neñ kimiñ bolsa keldi kutu

Bu üç neñ kimiñ bolsa yitti atı. 1676. beyit.

Türkçe yazmalar bölümünde 1636 numara ile kayıtlı bulunan aslı da göz önünde bulundurulmuştur. Tarayan Kilisli Rifat Bilge'dir. - Kaynak: TARAMA SÖZLÜĞÜ. TÜRK DİL KURUMU YAYINLARI: 212 / VI -1996.

5) Kim hırçın, dik başlı olursa, onun işleri sürekli ters gider. (5)

6) Bir kimse yalancılığıyla tanınmışsa; Bu yönü sürekli olarak bu kimliğiyle kişiler arasında(yalñuk ara) tanınarak sürdürülecektir. (6)

7) Saranlıktan(pintilikten) daha kötü olan ne vardır; Pinti toplar, yiyemez, varlığı-varsıllığı arkasında kalır. (7)

8) Bilgi saran(eli sıkı kişi) için ne der, dinle: Ey yetersiz - kutsuz, ey (eli sıkılık yüzünden) acılar içinde olan, ey düğümlemiş (sıkı) el. (8)

9) Altın derlemeyi-toplamayı bildin, yiyemedin; Bunca altını yığıp(toplayıp durup) bir tekini olsun vermedin. (9)

10) Ey bu yeryüzünün varlığını toplayıp yiyemeyen kimse; Yiyiciler anut(hazır), seni bekliyorlar. Sen de ona göre onların aşını(gövdeni) pişir, göz önünde tut. (10)

11) O üç nesne kimde varsa, mutluluk-kut onun için gelir; O üç nesne kimde olursa, onun adı gider, yiter. (11)

Reşit Rahmeti Arat metin biçimini okuyup sonra günümüz Türkçesine aktarmasını yaparken Atatürk de kompartımandaki dilcilerle birlikte KUTADGU BİLİĞ'deki bu beyitlerde geçen kimi sözler üzerinde konuşuyorlardı.. Atatürk, Reşit Rahmeti Arat'ın okuduğu kağıtları eline alıp tek tek inceleyerek üzerinde çalışılacak sözleri belirliyordu..

(D) "İstem": Eski Uygur Türkçesinden alınmıştır; "Dilem", Eski Türkçedeki "İstem" örneklenerek türetilmiştir. Bu iki sözcük şimdilik işlekleştirilememiş olmakla birlikte, bizim için gerekli olan bu seçeneklerin var olmasıdır. "Edilgen kimlik akımı" yeniden ortadan kaldırıldığında bu seçenekler de yeniden işlek, yaygın duruma getirilecektir.

(E-T) ESKİ UYGUR TÜRKÇESİ SÖZLÜĞÜ - Prof. Dr. Ahmet Caferoğlu - Enderun Kitabevi -1993.

Yanut: Cevap. -Bu sözcük daha sonraları "Yanıt" ile "Yanut" biçimlerinde diriltilecekti;

Tükel: Tümü, eksik değil, hepsi. -Bu sözcüğün bu biçimiyle diriltilmesine çalışılacaktı. Türkçede "-l" ekinin varlığını gösteren çok önemli bir örnekti. Çağdaş Türk lehçelerinin birçoğunda yaşadığı için Türkiye Türkçesi ile bu lehçeler arasında dil köprüsü kuran sözlerden biri olacaktı. Çağdaş Türk lehçelerinde yaşayan Eski Türkçeden yansımaları:

Başkurt: **Tögäl:** Bütününü sak, sezgin; Kazan Tatar: **Tögäl:** Bütününü sak, sezgin; Düzenli; Usturuplu; Kazak: **Tügel:** Tümü, Tümüyle, hepsi, tamamı; Kırgız: **Tügöl:** Bütün olarak, tümüyle, Tamamı; Özbek: **Tügäl:** Tümüyle, eksiksiz, eksik yeri olmayan; Türkmen: **Tükel:** Hepsî, tümü, tümüyle, tamamı; Uygur: **Tügel:** Dolu, eksiksiz, tümüyle, tamamıyla.

Yas: Zarar, ziyan.

Neñ: Nesne. Şey. Eşya.

Unur: Bu sözcüğe oradaki dilcilerden birçoğu kişi "İnsan, kudretli insan" anlamını yüklemesine karşılık, arada bir durup KUTADGU BİLİĞ'de "insan" anlamında: "yalñuk", "kişi", "apa", "apa oğlanı" gibi dört sözcük daha kullanıldığı için "Unur" sözcüğünün soyut bir kavram taşıdığını da düşünüyorlardı. Beyitlerdeki kullanımına bakarak "unur" sözcünün: Saygın, onurlu, haysiyetli kişi.. gibi bir anlam taşıdığı da seziliyordu? Bu sözcükle "Onur" arasında bir ilişki olabilir miydi?! Bu sözcük için şu bilgiler veriliyordu: Onur (Ad. Fransızca: Honneur'den): 1- Kişinin kendisine karşı duyduğu saygı, öz saygı, şeref, haysiyet. 2- Bir kişinin kendi kimliğinde duyup koruduğu saygınlığın başkaları üzerindeki yansıması.

Gerçekten de Fransızca "Honneur" sözcüğü, 1800'lü yıllarda Fransız dili-edebiyatı akımının Osmanlı topraklarında yaygınlaşmasından, biraz daha derin bir bakışla Kanuni'nin İspanya krallığına karşı Fransa'yı koruma altına almak için Fransız tüccarlara verdiği "Müsaadenâme"lerden sonra Türkçeye girdiği, düşünülebilir miydi? Yoksa, bugün unutulmuş olan "unur" sözcüğü Fransızca sözcüklerin Türkçeye sızmasından önce de var mıydı? Bir başka olabilirlik: Yazı dili dışında, yöre ağızlarında "unur" biçiminde yaşıyordu da, "Honneur" sözcüğünün Türkçeye sızmasıyla birlikte yakın anlamlı anlam değişikliğine mi, uğramıştı?

Latince - İtalyanca ile çağdaş Türk lehçelerinin birçoğunda ortak kökten türediği sanılan onlarca söz vardır. İlk akımın ne zaman olduğu kesin olarak bilinmemekle birlikte Hunlar, Bulgarlar, Aparlar, Kumanlar, Uzlar, Peçenekler.. gibi değişik Eski Türk lehçelerinden Fransızcaya kaynaklık eden dillerden Latince'ye geçmiş olabilir miydi?

Kılık (Okunan bu on bir beyitten bir beyitte: “Kılık” biçiminde. Başka yerlerde, ayrıca “kılık” biçiminde): Huy, karakter, ahlak.

Kılınç: Huya, ahlaka uygun davranış. Olumlu davranış, iş. -Bu eserde(KUTADGU BİLİĞ’de) geçen “Erdem” sözcüğü de göz önüne alındığında Eski Türk lehçelerinde Arapça, Farsça sızmalarının olmadığı, çok az olduğu dönemlerde Türkçe kökenli soyut sözcük sayısının az olduğu da söylenemezdi.

Takı: Dahi, bile, da / de. -Arapça, Farsça ses baskısı ile aruz veznine uyum sağlama yüzünden: “Takı > Dahi” değişmesi olmuştu.

Saran: Türkçe “**Pinti**(< *Birinti)”, “**Kıtmır**”, “**Kısnık**”, “**Kısmık**”, “**Elisıkı**” sözcüklerinin o dönemde kullanılan yaygın karşılığı. Demek, Türkçede bu kavramı karşılayan altı sözcük varken Osmanlı aydınının Türkçeyi göz ardı eden, aşağılayan dil anlayışı yüzünden Farsça: “**Cimri**”, Arapça: “**Hasis**” sözcükleri kullanılmaya başlanmıştı! - “Saran” sözcüğü diriltilebilirse bu sözcüğün yaşadığı çağdaş Türk lehçeleri ile dil köprüsü kurulacaktı: Başkurt: **Haran**(Saran. Başkurt T.sinde “S” sesleri gırtlaktan sızıcı “h” sesine dönüşmüştür): Pinti, saran, elisıkı; Kazan Tatar: **Saran**: Pinti, saran, elisıkı; Kazak: **Sarañ**: Pinti, saran, elisıkı; Kırgız: **Sarañ**: Pinti, saran, elisıkı; Özbek Türkçesi Yöre Ağzıları: **Sarang / Säräng**: Pinti, saran, elisıkı.

Ayrıca, Farsça: “**Cimri**”, Arapça: “**Hasis**” sözcükleri dilden atılabilirse, Türkiye T.si Yöre Ağzılarında yaşayıp yazı-edebiyat ile yaygın konuşma dilinde kullanılmayan: “**Kıtmır**”, “**Kısnık**”, “**Kısmık**” sözcükleri de işlek duruma gelecekti. Böylece, iki alıntı sözcüğün, iki sal taşının kaldırılıp atılmasıyla bu ağır taşların altındaki Türkçe kökenli altı sararmış çiçek, altı Türkçe kökenli sözcük işlek duruma gelecek, bu sözcükler “yakın anlamlı” olarak kullanılacağı için Türkçe bu bir tek kavramda çok sayıda kavramı karşılayan bu sözcüklerle güçlenecekti.

Bu altı sözcüğün bir başka olumlu yönü: Köküne, ekine bakıldığında anlamı sezilebilen sözcükler olmasıydı. “Saran”, “Sar-” eyleminden;

“Pinti”, Türkçede küçültme-aşağılama eki: “-nti” ekinden; “Kıtmır”, kıtlık, eksiklik kavramını çağrıştıran: “Kıt-” kökünden; “Kısnık”, “kısmak” kavramından; “Kısmık” bu kavramın en ileri, en iğrenç durumunu, “kusmuk” sözcüğüne benzediği için ekine olduğu gibi köküne de bağlı olarak çağrıştırdığı için. Bu sözcükler böylece anlamları da kolayca sezilebilecek sözcükler olarak çok az bir çaba ile yaygın, işlek(sıklık sözcüğü) olarak kullanılabilirdi. Ayrıca, “Pinti” ile “Kısmık” sözcüklerini andıran: “**Çırguy**: Yoksul, pinti. - İşlek duruma getirilebilecek bir ek: -guy.”, sözcüğü de ileride ortaya çıkabilecek bir kavram eksikliğini giderebilirdi.

Şu sözcükler de incelenerek gözden geçirildi:

Yawuz: Kötü, fena;

Üçegü: (Türkçenin Farsçalaşmasından önce, Osmanlıcadan üstünlüğünü gösteren bir örnek.

“**Ayrıtlama sayı netegliği**(sıfatı)”: Her üçü;

Bilig: Bilim;

Tetrü: Tersine dönüş. -Gerçek kök: “Te-”;

Çawık:- Ünlenmek, ün iyesi(sahibi) olmak. Adımlı olmak;

Barça: Hepsî, bütünü. Herkes.

Muñ: Üzüntü. - Alıntı sözler yüzünden Türkçe kökenlilerin ölmesine yol açan bir örnek: Türkçe “**Buñ / Muñ**” sözcüğü Osmanlıca yüzünden, okulunda, sarayında, ordusunda Türkçenin aşağılandığı Osmanlının ülkesinde unutulduğu için “kopmak” anlamındaki “üz-” eyleminden türeme “üzüntü” sözü türeyip işlek duruma gelmişti!? Üstelik, “-ntü” eki küçültme-aşağılama ekidir. Sonra, Arapça: Hüzün; Sonra, Farsça: Keder!

Saw: Söz. Haber. Öğüt. -Atatürk bu sözcüğün Eski Türk lehçelerinde de olduğu gibi Arapça “haber” sözcüğü yerine kullanılması gerektiğini söylemişti. Nitekim, Kazak T.sinde: “Sawın: Haber” anlamında kullanılmaktadır.

Inga: Alçak, aşağılık, daha kötü.

Anık: Hazır. -Arapça “Hazır” sözcüğünün öldürdüğü Türkçe kökenli bir sözcük: “Anık”! - DERLEME SÖZLÜĞÜ’nde verilen bilgiye göre yalnız: 1- Silifke - İçel, 2- Pendik - Kartal - İstanbul, 3- Sinop ile dolayında bu anlamda kullanılıyor.

Anundi: Hazırlandı.

Yitti: Yitti. - (Osmanlıcılar, Osmanlıcılar neyse de, arada bir Türk Birliğinden, Turancılıktan da söz açan “Yaşayan Türkçeciler” de Türkiye dışındaki büyük Türk lehçelerinin hepsinde

yansımaları kullanılan: “Yitirmek” eylemini kolay kolay kullanmazlar. Varsa-yoksa, Osmanlıca: Kaybetmek!)

-Azerbaycan(Kuzey-Güney): **İtmäk:** Yitmek;
İtirmäk: Yitirmek; Kazak: **Jitüw:** Yitmek;
Jitirüw: Yitirmek; Kırgız: **Citüü:** Yitmek;
Citirüü: Yitirmek; Türkmen: **Yitmek:** Yitmek;
Yitirmek: Yitirmek; Özbek: **Yitmäk:** Yitmek;
Yitirmäk: Yitirmek; Uygur: **Yütmäk:** Yitmek;
Yütürmäk: Yitirmek..

Oturdukları kompartıman ile yanındaki kompartımanlarda Kayseri Uçak Fabrikası ile Beşiktaş Uçak Fabrikasında çalışan Almanya’da okumuş birkaç mühendis, Sadri Maksudi Arsal, İshak Refet İşıtman, Besim Atalay ile maden ocaklarında başardığı güç işler dolayısıyla bir saygı ayaması olarak maden işçilerince “Deli Hulusi” adı verilen bir maden mühendisi vardı.

Atatürk bu mühendislerle Türkiye’nin değişik yerlerindeki madenler üzerine konuşarak birçok konuda yapılacak işleri belirliyordu. Bu konuda söyleşmelerini sürdürürken “Atatürk’ün kendi birikimiyle belirlediği” ekonomik kalkınma yordamına uygun olarak: Biri özel, öbürü devletin iki uçak fabrikasının üretim yarışı(rekabet) yoluyla aralarında gerçekleştirerek nitelikli ürünleri elde etmeleri için neler yapılması gerektiğini belirliyorlardı..

Almanya’daki Türk elçiliğinden gelen son bilgilere göre: Almanya’daki ana yollar uçak kanatlarına göre dört metre daha genişletiyordu. Atatürk **“Bu durum, Almanya’nın pek yakında savaşa gireceğinin belirtisidir. Pek yakında bizden daha çok boraks madeni almak isteyeceklerdir. Öyleyse, boraks arama, işleme çalışmalarını ivedilikle artırmalıyız”** demiş, bu konudaki çalışmalar da böylece güçlenmişti. Yol boyunca dil söyleşileri dışında Deli Hulusi ile en çok bu konuda konuşuyordu.

Tren Polatlı istasyonuna gelince kompartımanın penceresini açarak dışarıya baktılar. İstasyonda gözleme, çörek, börek satan ergen gençler vardı. On altı yaşında bir kız on beş - yirmi adım ötedeki bir kıza sesleniyor, ancak ne dediği iyice anlaşılamıyordu.

Atatürk yanındakilere dönerek:

--- Ne diyor? İyice anlayamadım?!-diye sordu.

Yanındakilerden biri:

--- “Alma” diyor, ancak?! Elmaya mı, “alma” diyor, yoksa öteki kıza mı, ben de anlayamadım?!

Az sonra yaverin gönderdiği bir koruma o kıızı pencerenin önüne getirdi. Atatürk bu kıza sordu:

--- Kızım, senin adın ne?

---

Ergen kız birden bire Atatürk’ü tanımış, şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyerek öylece kalakalmıştı.

Atatürk bir kez daha sordu:

--- Kızım, senin adın nedir? Niçin söylemiyorsun?

---

Ergen kız bu kez de adını söyleyemedi. Yanındaki erkek kardeşi ablasının adına konuşarak:

--- Ablamın adı “Alma”!-dedi.

Atatürk kompartımanın içindeki üç dilciye dönerek:

--- Reşit Beğ, İshak Beğ, Besim Beğ.. bakar mısınız, şu kızın adı “Alma” imiş!-dedi.

Besim Atalay:

--- Evet, paşam!-dedi: Türk geleneklerinden biri de değişik yemiş(meyve) adlarını çocuklara ad olarak koyma geleneğidir. En çok koyulan adlardan biri de “Alma”, Karahanlılar döneminde belgeleyebildiğimiz bilgilere göre, **“Divan-ı Lügat-it-Türk”**te geçen biçimiyle de “Almıla”dır.

“Alma” ile “Almıla” adı Atatürk’e çok ilgi çekici, bu arada çok sevimli gelmişti. Kara tren düdüklerini çalarak yola koyulurken Atatürk de yerine oturup Besim Beğ’in söylediği Karahanlı Türkçesindeki Türkçe kız adını kendi kendisine birkaç kez mırıldandı: “Almıla”... “Almıla”...

Tren Mihallıçık istasyonunda durak verince vagon pencerelerinin altı yine yiyecek-içecek satan satıcılarla doldu. Atatürk az sonra pencereyi açıtırıp başını dışarıya çıkararak istasyondakilere baktı.

Bu istasyon daha kalabalıktı. Birden Atatürk’ü tanıyan yirmi - otuz dolayında genç pencerenin

önünde toplandı. Hep birlikte el çırpıp alkışlamaya, bir yandan da:

--- Yaşa - Varol!

--- Yaşa, Mustafa Kemal Paşa!

--- Varol!

--- Çok yaşa, Gazi Paşa!

--- - gibi övgülerle sevgilerini göstermeğe başladılar.

Atatürk ulusuna gönülden güvenen, içten gelen, sevecen bir gülümsemeyle orada toplanan öbeğe el salladı. O yıllardaki acının en korkuncunu tatmış, ölümü yakından, on binlerce kez görüp tanımış olan Türk ULUSU için Utkunun, Yeniş'in, Birliğin, Erkinliğin, Toplumculuğun, Çalışkanlığın "Belgisi" Atatürk'ün kendilerine gülümseyerek el sallaması, gönüllerle içilen "Bengü Su" gibi, "Dirlik Suyu" gibi güç verici, olağanüstü bir olay idi..

En arkalarda küçük bir çocuk bağırıp çağırıyor, ağlayarak Atatürk'ü görmek için annesinin eteğini çekip duruyordu. Sonunda annesi oğlunu kucaklayıp pencereye doğru yaklaştı. Ancak, çocuğun ağlaması kesilmemişti. Atatürk sağ elini uzatarak çocuğu vagonun penceresine doğru yaklaştırmalarını imledi.

Kadının yakınındaki uzun boylu bir delikanlı çocuğu kucaklayıp pencereye yaklaştırdı. Atatürk sağ elini uzatarak çocuğun ıslak yanaklarına dokunduktan sonra:

--- Senin adın ne?

Küçük çocuk:

--- Me-me-medali!-dedi.

Atatürk daha çok gülümseyerek çocuğa sordu:

--- Niçin ağlıyordun, Mehmet Ali?

Mehmet Ali yumruk yaptığı sağ eliyle gözyaşını silerken:

--- Se-seni göremedii-im!-diye yanıt verdi.

Atatürk:

--- İşte Mehmet Ali.. işte, beni gördün! Değil mi?

Mehmet Ali ıslak gözleriyle gülümseyerek:

--- Göydüm!-dedi.

Uzun boylu delikanlı çocuğu annesinin yanına götürdü. Atatürk pencerenin önündeki başka bir çocuğa adını sordu:

--- Hüseyin!

--- Senin?

--- Abdullah!

--- Senin?

--- Hasan Ali...

Atatürk küçük çocuklarla konuşurken gürültüler kesilmişti. Ancak gürültünün birden bire kesildiğini anlamayan genç bir kızın arkadaşına seslenirken çıkardığı ses vagonun penceresine dek geliyordu:

--- Ülüküye! Ülüküye! Gel kız, geel! Paşa gelmiş, paşaaa!

Kalabalık iyice sessizleşmişti. Atatürk de, trenin kompartımanındaki öbür dilcilerle birlikte S. Maksudi Beğ de genç kızın sözlerine kulak kabartmışlardı.. Hepsinin düşündüğü: Bir ay önce, Çankaya'daki sofrada, Atatürk'ün sorusu üzerine Eski Kıpçak Türkçesi kaynaklarında görülen "Ülkü" sözcüğü ile bu kızın adının benzerliği idi.

Atatürk vagondaki üç dilci ile birlikte tarihçi olmasına karşılık büyük bir dilci de olan Sadri Maksudi Arsal'ın yüzüne sevinç yüklü bir umutla.. yüreğinde kasırgalaşan bir çarpıntıyla bakarak:

--- Siz de.. siz de benim düşündüklerimi mi, düşünüyorsunuz!?-diye sordu.

Yok!.. En başta Reşit Rahmeti Arat'ın gözlerinden yansıyan ışıltılara bakılacak olursa dört dilci de Atatürk gibi düşünmüyordu!.. Reşit Rahmeti, Atatürk'ün bu gibi konularda kendisini nasıl çocuklar gibi kaptırıp gittiğini.. inandığı, inanmak istediği konularda umutları boşa çıkınca küçük bir çocuk gibi saydam yüreğinin nasıl ezildiğini çok iyi bildiği için söyleyip söylememek arasında ikilendikten sonra:

--- Zannettiğiniz gibi olmasa gerek, paşam!.. Bu kızın adı, büyük bir ihtimalle "Ülüküye" değil, "Rukiye"dir!.. Türkçede "R-" ile başlayan söz olmadığı için Türk söyleyişinde "Rukiye", "Urukiye" olur. Bu Arapça kız adının söylenişinde vurgu sonda olduğu için, gerileyici benzeşme olmuş, daha açık bir biçimde söyleyecek olursak: Öndeki sesler arkadaki seslere benzeşmiştir. Kelimenin ara değişme biçimi: Urukiye > Ürükiye biçimindedir. "Ürükiye" nasıl "Ülüküye" oldu, dersanız, onu da söyleyeyim: Türkçede "r" sesinin en çok dönüştüğü ses "l" sesidir..

---

Reşit Rahmeti Arat, Atatürk'ün öylece, sesini çıkarmadan durgunlaşıp kaldığını görünce:

--- Kızı çağırıp adını iyice bir öğrenelim!-dedi.

Az sonra genç kızı vagonun penceresinin önüne çağırdılar:

--- Kızım, senin adın ne?

---

Genç kız korkudan mı, yürek çarpıntısından mı, neden olduğu belirsiz bir durumdan ötürü bir türlü konuşamıyordu. Kızıl güz alması yanakları iyice kızıla belenmiş.. o birkaç solukluk arada, alnı, şakakları boncuk boncuk terle kaplanmıştı..

Yakın aradaki bir köylü yavaşça yaklaştı, yamalı kasketini sağ eline aldıktan sonra:

--- Bu kız benim yiğenim olur, gazi paşam! Adı: Ülükiye'dir!-diyiverdi.

Vagondakiler bu yanıt karşısında birden bire gülecek gibi oldular. Atatürk istasyon binasının önünde, şapkalarını sağ ellerine almış, ayakta öylece duran üç istasyon memuruna seslenerek:

--- İstasyon memurları buraya gelsinler!-dedi.

Üç istasyon memuru ürkek adımlarla vagona yaklaştılar. Vagona üç-dört adım kala şapkalarını çıkarıp durdular.

Atatürk üç memurun içerisinde en yaşlı olana bakarak sordu:

--- Bu kız tanıyor musun? Bu kızın gerçek adı, nüfus idaresindeki adı nedir, biliyor musun?

Yaşlı memur:

--- Tanıyorum, paşa hazretleri! Bu kız bizim komşumuz olur! Nüfus idaresindeki gerçek adı: Rukiye'dir! Cahillikten! Bilmediği için! Kusuruna bakmayın, paşam! Köylülük!

Atatürk başını kompartımanın içinde, yanında duran Reşit Rahmeti Arat'a çevirerek "Doğru söylemişsiniz!" der gibi baktıktan sonra sözleri yarım kalmış da, söyleyeceğini tümüyle söyleyememiş olan biri gibi birden başını pencereye doğru uzatarak az önceki istasyon memuruna:

--- Bunda kusura bakılacak bir durum yok! Bu kızımızın adını böyle söylemesi de köylülükten değil! Türklükten! Anladınız mı, Türklükten!..

Kompartımandakiler Atatürk'ün bu sözlerini işitince Ahmet Vefik Paşa'nın 1890'lı yıllarda Bursa'nın bir köyünde köylülerle yaptığı söyleşiyi

düşünmüşlerdi. Peki, istasyondakiler neleri düşünmüşlerdi?!..

Yaklaşık beş saat sonra tren Bursa'ya vardı. Bursa vilâyet konağı önündeki ulu salkım söğüt ağaçlarının altına beş büyük masa kurulmuştu. Atatürk ile yanındakiler hep birlikte bu masaların yanındaki sandalyelere oturdular..

Vali konağının önündeki ulu salkım söğütlerin koyu gölgeğinde oturlurken konağın bahçesini çepeçevre kaplamış olan tahta parmaklıkların yanına beş yaşlarında küçük bir kız çocuğu geldi. Parmaklıkların iç yanında uzun, sapsarı kasımpatılar, daha beride ak, sarı leylaklar, daha beride de renk renk lâleler vardı..

Yüksek dalların arasından sızan benek benek ışık sızılıtları küçük kızın Türk kızılı almacık yanaklarında, yeşilimsi ala gözlerinde yansıyor.. Su gözesi gibi saydam gözlerini belirtip durarak bir Atatürk'e, bir yanındakilere bakıp duruyordu.

Atatürk bu çocuğu yanına çağırdı. Yanaklarını okşayıp sevdikten sonra:

--- Kızım, adın ne senin?

--- ..

Küçük kız adını söyledi! Değildi, Türkçe değildi! Doğru, nereden oldu!?

--- Büyüklerin nerede, senin?

Küçük kız, küçücük elini ötede, vilâyet konağın yakın büyük yapının önünde kendisine bakan kalabalığa doğru uzatıp gösterdi:

--- İştecik! Oyadalay!

Küçük kız Bursa'nın Türk ailelerinden birinin kızı idi.

Yaver az sonra kızın ağabeylerini Atatürk'ün yanına çağırdı. Küçük kızın anne-babası yoktu. Kızın ağabeylerine bu çocuğu evlâtlık olarak alacağını söyledi.

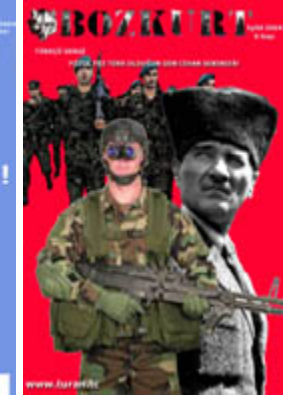
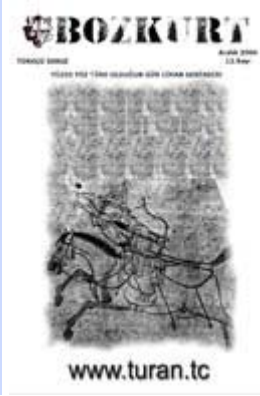
Atatürk sevgi yüklü gözlerini küçük kızın gözlerine dikip saçlarını okşayarak:

--- Bundan sonra senin adın: "ÜLKÜ" olsun! Anladın mı? Söyle bakalım, Ülkü!-dedi.

Küçük kız var gücüyle sesini yükselterek:

--- Ülküü!-dedi: Benim adım Ülküüü!

BOZKURT



BOZKURT'U TAKİP ET!

www.turan.tc